

A close-up photograph of a pregnant woman's belly. Two hands with light-colored nail polish are placed on the skin, with the fingers pointing towards the center to form a heart shape. The skin is a warm, light brown tone. In the bottom of the frame, the waistband of blue denim jeans is visible. The title 'dấu vết của mẹ' is written in a dark blue, sans-serif font in the upper left quadrant. The author's name 'marta dzido' and the translator's name 'nguyễn thị thanh thư dịch' are in the bottom right. At the bottom left, there are logos for 'Phong Sơn Book' and 'NXB Hội Nhà văn'.

dấu vết của mẹ

marta dzido

nguyễn thị thanh thư dịch

NXB Hội Nhà văn

Dấu vết của mẹ

Marta Dzido

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[mở đầu: cô gái](#)

[1. có thai](#)

[2. do sai lầm](#)

[3. đến sáng bảnh](#)

[4. một cử chỉ quá xa](#)

[5. ái nam ái nữ](#)

[6. cánh cổng đầu tiên](#)

[7. của mẹ đây, của mẹ đây, của mẹ đây](#)

[8. giống nhau cả thôi](#)

[9. thần hộ mệnh là ai?](#)

[10. mẹ nhìn thấy tiên nữ](#)

Kịch bản không có gì đặc biệt. Hai cô cậu học trò cuối cấp và cái thai không mong muốn, cuộc trốn chạy của chàng trai vô trách nhiệm. Cô gái cố gắng sống bình thường, quên đi cậu bạn và chạy trốn sự cô đơn...

Nhưng cuốn sách này là một cuốn tiểu thuyết đặc biệt, với một sự già dặn đặc biệt, nhất là khi tác giả viết nó lúc chưa tròn hai mươi.

Với tác phẩm này, Marta Dzido đã bước vào hàng ngũ những nhà văn trẻ quan trọng nhất của Ba Lan.

(mở đầu)

cô gái

Năm 1956. Một mùa hè ngọt ngào. Hai người phụ nữ ngồi chờ trước phòng khám phụ sản. Một người rất trẻ, gần như một cô bé, vì ai cũng chỉ đoán cô mười tám tuổi là cùng mặc dầu cô đã hai mươi sáu tuổi - có hẹn đến phá thai. Cô có hai con nhỏ, một ông chồng lao phổi, không việc làm, không kế sinh nhai.

Người phụ nữ thứ hai - già hơn, ăn mặc chần chu và lịch sự - bị vô sinh, tuy nhiên bà ta vẫn đến bác sĩ với hy vọng được giúp đỡ.

Họ bắt đầu nói chuyện.

Cô gái chờ làm thủ thuật nói rằng cô ta không thể có đứa con thứ ba, cô không biết phải xoay sở thế nào, rằng chồng cô sắp chết, rằng cô đã kiệt sức và rằng...

Người không thể có con nói:

- Em cứ để đi, chị sẽ nhận cháu bé, chị sẽ nuôi dạy nó, yêu thương nó...

- Không, không thể như thế được - cô gái muốn bỏ cái thai nói.

- Chị sẽ trả tiền cho em - người thứ hai nài nỉ.

- Không mà, chị...

- Nhưng chị sẽ trả thật mà. Nhiều... - và chị ta rút từ ví ra một tệp tiền.

- Đây, em cầm đi, em cứ cầm rồi suy nghĩ, được không?

- Xin chị để cho tôi yên - cô gái chờ làm thủ thuật nói. Cô ta đứng dậy rồi chạy khỏi bệnh viện.

Sáu tháng sau cô ta sinh một bé gái.

Hai mươi bốn năm sau bé gái ấy sinh một bé gái khác.

Năm 2000. Cô gái út trong số ba chị em gái đã lớn. Mặc dù đã hai mươi tuổi nhưng trông cô như một đứa trẻ con và không một ai có thể nghĩ rằng cô lại là mẹ của một bé gái mấy tháng tuổi.

Lại một mùa hè ngọt ngào, và cô gái ngồi trong bệnh viện, chờ vào khoa phụ sản. Bây giờ để phá thai phải trả hai ngàn zloty. Ngồi cạnh cô là một phụ nữ ăn mặc chần chu và lịch sự, nhưng họ không chuyện trò gì.

Cô gái đã hẹn với bác sĩ, người sẽ làm cái việc phá thai. Từ hai ngàn, anh ta giảm xuống tám trăm, có lẽ anh ta thấy thương cho cô. Cô ta đến chỗ bác sĩ với cái thai năm tuần tuổi và một đứa bé ba tháng tuổi trên tay, cô nói là bác sĩ của bệnh viện bảo cho con bú sữa mẹ đều đặn là biện pháp tránh thai tốt nhất. Rằng hoóc môn của thuốc tránh thai sẽ vào sữa và có hại cho đứa trẻ, còn đặt vòng thì lại quá sớm. Cô ta tin, vì bác sĩ cơ mà, nhất định phải biết thế nào là tốt nhất chứ.

Và giờ đây cô đang mang thai, cái thai mà chỉ một tiếng nữa thôi sẽ không còn nữa.

Khi mọi việc đã xong xuôi, cô gái như trút được gánh nặng, nhưng lại thấy xấu hổ vì không biết sẽ phải kể về chuyện này như thế nào và với ai. Cô không biết cái việc cô vừa làm xong được gọi là gì. Cô im lặng rất lâu, cho tới khi không giữ nổi nữa cô bèn viết sách.

Về phá, nạo, vét, về phương pháp hút chân không, về sẩy thai, về tiết dịch và máu. Cô viết cuốn sách mà chỗ này chỗ kia còn khập khiễng, non nớt, lộn xộn, ngây thơ, một số câu bộc lộ vẻ ngoài kiêu căng của một nữ sinh trung học.

Cô viết xong và lại thấy nhẹ nhõm. Cô mang cuốn sách đến nhà xuất bản, nhưng giám đốc nhà xuất

bản, chị Beata S. nói với cô rằng không thể để thế được, rằng nếu đã viết cuốn sách về nạo phá thai thì cần phải có quan điểm rõ ràng, ủng hộ hay phản đối, và phải nói được điều đó một cách sáng sủa, dễ hiểu. Làm sao để độc giả không phải băn khoăn. Và nói chung là cần phải đầu tư thêm thời gian công sức.

Nhưng cô gái đã không còn muốn nữa, cô cứ để cuốn sách nguyên xi như vậy, và mấy năm sau cô viết một cuốn sách khác.

Lần này thì cuốn truyện thành công. Viết về thất nghiệp, về dân thủ đô hợm hĩnh ngạo mạn và về những cuộc hôn nhân thất bại. Cô gái xuất hiện trên báo chí và truyền hình, ở đây cô không biết phải nói gì, mà họ thì hỏi đủ thứ - về nữ quyền, về giáo hoàng và về thể hệ gì gì đấy. Cô cười tươi, rụt rè nói: “vâng, vâng” hoặc là “không, không”. Không được một câu dài hơn. Cuối cùng người xuất bản, ông Piotr M. thuộc công ty đưa ra dự kiến:

- Hay là chúng ta in cái cuốn về phá thai ấy?

Nhưng cô gái do dự. Vì đã sáu năm rồi và có lẽ bây giờ tốt hơn nên viết cuốn mới chứ đừng có lôi mấy cái chuyện cũ rích ấy ra, không được đâu, mà cô cũng không muốn mất công vào đó nữa...

Cuối cùng cô trả lời:

- Nhưng đây đâu có phải là văn chương hay ho gì...

- Không sao - tiếng của người xuất bản trong ống nghe - nó chân thực và nói về một vấn đề quan trọng...

- Nhưng em sợ - cô gái nói vào ống nghe - là mọi người sẽ hỏi đây có phải là viết về em không và có đúng là em phá thai không?

- Đừng sợ, em có con cơ mà, đó là minh chứng tốt nhất cho việc em không phá thai... - Piotr M. nói.

Cô gái trả lời:

- Em cũng không biết nữa - và cúp máy.

Cô hình dung ra những cuộc giao lưu với độc giả, công chúng sẽ hỏi ở đây có bao nhiêu phần sự thật và có phải chị viết cuốn sách này dựa trên những trải nghiệm cá nhân không. Các phóng viên sẽ hỏi cô ủng hộ hay phản đối, rồi những cuộc tranh luận sôi nổi, tại đó người thì trong mọi trường hợp đều gọi là “cuộc sống chưa ra đời”, người khác lại luôn mồm nói “tự do lựa chọn”.

Cô gái biết rằng trong cuộc tranh luận đó sẽ không có ai nói “tôi” hay “tôi đã phá thai”.

Rằng thay vì kể về mình thì người ta chỉ đưa ra những con số thống kê.

Còn những người đã phá thai thì lại im lặng. Có thể họ không muốn bị ai đó nói thẳng vào mặt mình: “Đồ giết người”. Cả cô gái cũng sợ.

Do đó mà cô do dự, còn trong các cuộc thảo luận, vẫn chẳng có ai dùng từ “tôi”.

Nhưng cô gái không thích nói về mình ở ngôi thứ ba.

Trí tưởng tượng của cô nhìn thấy cuốn sách trên giá ở nhà sách, thấy mình tham gia vào cuộc giao lưu với độc giả về cuốn sách ấy. Cô ngồi bên bàn, trước mặt là cốc nước, cô nhìn xuống giấy của mình hoặc là đầu đó trên trần nhà, ngón tay xoắn xoắn tóc và nói: “Vâng, đó là về tôi, tôi đã phá thai và tôi không xấu hổ vì điều đó”...

Và cô thầm tính rằng những cô gái khác sẽ đi theo vết chân cô. Rằng hình mẫu của những kẻ vẫn tự xưng là gei-les giờ đây sẽ vỗ ngực tự xưng là đã phá thai. Rằng mấy mục trên bìa tạp chí không chỉ trình diễn với băng dính ở phần cơ thể được phô ra, mà còn nói to và rất thành thật rằng: “Tôi đã phá thai và tôi không xấu hổ vì điều đó”...

Cô gái hình dung ra mình trong vai của một ngôi sao trên các giá sách. Cô nhìn thấy Kazia

Szczuka, Kinga Dunin và Maria Janion, Doda Elektroda, Kasia Nosowska và Kora, Katarzyna Kozyra và Katarzyna Figura, Joanna Rajkowska, Eva Drzyzga và Dorota Masłowska, Anna Mucha, Mandaryna, Maryla Rodowicz, Maja Ostaszewska, Krystyna Janda, Katarzyna Grochola, Kasia Szustow và vân vân...

Và mỗi người trong số họ sẽ nói:

“Tôi cũng đã phá thai và tôi không xấu hổ vì điều đó”...

Do dự, nhưng cuối cùng cô gái quyết định cho xuất bản cuốn sách.

Cô gái đó là tôi.

Và đây là lời xưng phá thai của riêng tôi.

Xin mời những cô gái tiếp theo...

Vacsava 2006

1

có thai

- Mẹ ơi, người ta sinh ra tốt hay là xấu?
- Tốt.
- Thế thì cái xấu từ đâu ra?
- ... Cái xấu... Cái xấu giống như là lớp mỡ cứ dày lên theo tuổi tác.

Tôi quyết định sẽ qua mùa hè ở ban công. Với phong cảnh là những khu chung cư của Vacsava.

Tôi uống vang lạnh, nghe loại nhạc nhẹ vô thưởng vô phạt, ngó những thứ diễn ra dưới sân. Chán chường, lười biếng, trống rỗng...

Một bé gái ở ban công hàng xóm gọi tôi.

- Chào chị... - nó vừa nhè hạt anh đào vừa nhìn tôi.

Nó sáu tuổi, tên là Veronika. Ít ra thì hôm qua nó đã kể thế.

- Chào em - tôi trả lời.

- Hôm nay chị cũng buồn à?

- ...

- Em rụng hai cái răng rồi đấy... - nó tự hào nói.

- Rồi sao?... Có đau không?

- Không, chỉ hơi hơi thôi... Bao giờ thì em sang nhà chị được?

- Lúc nào em thích...

- Thế để em hỏi mẹ nhé - và nó vào trong nhà. Tuy nhiên một lúc sau nó lại thò đầu ra cửa ban công và hỏi:

- Mà chị tên là gì nhỉ?

- Anna.

Đúng thế... Họ gọi tôi như vậy. Đơn giản thế thôi. Nhưng tôi không biết có đúng không. Anna - một nữ sinh chưa kịp tốt nghiệp phổ thông trung học và một bà mẹ không thành. Như thế nào đấy mà hôm nay lại đúng ngày 14 tháng Bảy. Kỷ niệm lần thứ bao nhiêu đấy ngày phá ngục Bastille. Tôi không nhớ lần thứ bao nhiêu. Tôi bị trượt thi vấn đáp môn lịch sử. 27 tháng Tám tôi phải thi lại.

Vacsava chảy ra vì nóng. Chuông điện thoại reo một cách ngoan cố. Tôi không nhấc máy. Bằng trực giác tôi cảm thấy đó là Grzesiek. Chắc mới đi Ý hay Tây Ban Nha về. Hoặc là muốn khoe đã thi đỗ bách khoa.

Tôi không muốn nói chuyện với hắn. Có lẽ tôi không thể gặp hắn được nữa. Yêu lại càng không. Sau việc hắn nhanh chóng lẩn tránh trách nhiệm làm bố, đưa cho tôi hai ngàn zloty và số điện thoại của bác sĩ để giải quyết “hậu quả”, thì tôi không thể nào bình tĩnh được nữa.

Chính vì cái “hậu quả” ấy mà tôi thi trượt môn lịch sử.

Hai ngày sau khi nạo thai thì khó lòng mà tập trung ý nghĩ để kể về cuộc mở rộng lãnh thổ của những tên độc tài Thổ Nhĩ Kỳ.

- Chị xuống sân được không?... Em cho xem con chó của em... - Veronika gọi, kéo tôi ra khỏi luồng suy nghĩ miên man.

- Bây giờ à?

- Vâng... Thế em xuống nhé.

* * *

Tôi với Veronika ngồi dưới sân. Nó có một con *dachshund* bé. Một chú cún con. Đúng là tôi không biết con bé này muốn gì ở tôi. Nó nói liên tục. Lúc nào cũng hỏi một cái gì đấy.

- Chị có chó không?

Tôi lắc đầu.

- Thế một con vật nào đấy?

- Không...

- Hay là chị có em bé?

- Chẳng có em bé nào hết...

- Thế thì chị có gì?

Lại mùa hè. Mùa hè đốn mạt. Tôi căm thù cái mùa này. Một cái lò ấp sâu bọ và những đứa con hoang. Cơ man nào là bia, muối và bao cao su vung vỉnh khắp các bụi cây. Song con người thật kinh tởm. Đến chủ nghĩa tự nhiên cũng phải nhỏ nước mắt vì họ. Những gã thèm thuồng đến nhỏ dãi và những mụ đàn bà béo tốt đầy đà của họ. Chân dạng ra và sẵn sàng thụ thai.

Tôi căm thù sex. Sex và những thân thể lồ lộ giật giật như trong cơn động kinh.

Đi liền với chuyện này bao giờ cũng có bao nhiêu là mùi khó chịu và dịch. Những cái thai không mong muốn, sảy thai ngẫu nhiên và những vụ nạo thai tốn ngang một tháng lương trung bình. Và còn “anh yêu em/em yêu anh” nữa chứ. Bao giờ cũng được nói ra một cách khập khiễng thế nào ấy. Bao giờ cũng sai lỗi chính tả. Câu này nói chung là không cần phải nói. Từ-lấp chỗ trống. Anh yêu em/em yêu anh, cái câu có thể giải quyết được tất cả. Tất cả những bữa chả bữa nem, có vẻ như chỉ vô tình, tất cả những cuộc cãi nhau vì bất kể chuyện gì, vì tóc, vì thuốc lá, vì xoong nồi chưa rửa, vì việc ai phải dắt chó đi chơi, và tại sao anh không bao giờ, vì bao giờ cô cũng đi rồi, anh chẳng hiểu cái quái gì hết, thế còn cô thì hiểu được cái gì, nào, nói đi, sao không nói gì hả, nhưng tôi biết nói gì một khi cô nói liên tục như thế, nói tóm lại là anh muốn gì ở tôi, cô thôi đi, anh thôi đi thì có, này đừng có mà la lên, tôi đâu có la, tôi nói đấy chứ, có bé miệng đi không nào... Nước mắt - kap, kap... Những giọt nước mắt trình diễn. Thở một lát. Được rồi, tốt rồi, thôi đừng khóc nữa. Anh xin lỗi. Không, em phải xin lỗi mới đúng. Thì em vẫn biết là anh yêu em mà...

Cầu xin. Kiệt sức. Tàn úa. Nhọt nhọt. Như thể họ không biết rằng không được phép lạm dụng sự cầu xin.

Có thể chính vì thế mà gần đây tôi hầu như không tiếp xúc với ai.

Mà có thể là không. Đúng ra là tôi chẳng biết gì hết. Tuyệt nhiên không. Cả về bản thân mình.

Cả về tất cả những chuyện này.

Gần đây Veronika là người duy nhất cùng tôi giết thời gian.

Tôi thích con bé. Thật khó tin, vì tụi trẻ con bé bằng ngần ấy đều nhìn thế giới hoàn toàn khác. Con bé rất trong sáng. Thật thà đến đau đớn. Hôm qua nó bảo:

- Chị biết không, trông chị như một con chuột...

- Tại sao thế? - tôi hỏi.

- Vì chị có bụng mất thâm...

Kết quả dương tính. Một đứa bé tí hon mũm mĩm từ cái gói xét nghiệm cười với tôi. “Ô, đồ chết tiệt” - đó là ý nghĩ đầu tiên của tôi.

Tôi cảm thấy trong bụng mình bắt đầu một câu chuyện mới không mong muốn. Một sự khởi đầu nào đó mà tôi tuyệt nhiên không muốn. Một con người bé tí găm nhấm tôi từ bên trong, còn tôi thì căm thù nó. Như một vật ký sinh.

Tôi ngồi xồm khóc trong góc nhà tắm. Tôi có thai.

Đó là vào khoảng hai tháng gì đó trước đây. Dẻ nở hoa. Áo sơ-mi trắng và chân váy xanh tím là phẳng phiu treo trên mắc. Tôi vừa xong thi viết. Tiếng Ba Lan - 5, tiếng Anh - 4. Mẹ vô cùng phấn khởi. Mẹ bảo vậy là leo cây đến ngọn rồi. Mẹ bao giờ cũng lạc quan thế.

Nhưng vẫn chưa đến ngọn. Kỳ kinh bị chậm. Tôi mua que thử ngoài hiệu thuốc. Đặt trên giá trong phòng tắm - hăng đợi đầy đủ. Lúc này tôi không thể phân tán tư tưởng được. Tôi phải thi đỗ tốt nghiệp phổ thông trung học.

Trước hôm thi vấn đáp môn địa lý tôi bị nôn. “Chắc là do stress” - tôi nghĩ bụng. Nhưng ngày hôm sau tôi cũng nôn. Tôi bèn thử...

Cô bác sĩ khẳng định kết quả. Tôi hỏi ngay liệu cô có giúp được tôi không. Cô tỏ vẻ không hiểu tôi nói gì. Cô bảo là cô sẵn lòng theo dõi thai cho tôi. Tôi xin cô dù là một số điện thoại hay địa chỉ nào đấy cũng được.

- Cô không thể tham gia vào tội ác được, đây là chuyện cấm, cô rất tiếc.

Tôi cũng rất tiếc...

- Em trai em đẻ được hai tháng rồi - Veronika liền thoáng. - Bố mua cho em một cún con bé tí để em đỡ buồn... Vì bây giờ mẹ phải ngồi với Patryk, nó hay khóc lắm, chị biết không.... Thế chị có biết bố em làm ở đâu không? Trong tàu điện ở Vacsava đấy...

- Bố em là lái tàu à?

- Điều khiển tàu chứ... Còn bố chị làm gì?... Chị có bố không?

- Không.

- Aha... Thôi, hẹn chị mai nhé...

Mẹ tôi hơn tôi mười tám tuổi. Bà có thai với một gã vô trách nhiệm nào đó. Gã đã bỏ lại bà khi biết tin về tôi. Chưa bao giờ tôi có bố, tôi không biết có bố thì như thế nào và vai trò của bố trong gia đình là gì. Cả trên ảnh tôi cũng chưa nhìn thấy ông, mà mẹ thì không thích kể về ông. Tôi chỉ biết ông tên là Tomasz, phần còn lại chỉ là trí tưởng tượng của tôi.

Có lẽ mẹ không phải ân hận vì có tôi. Nhưng mất một thời gian dài bà ngây thơ tin rằng Tomasz sẽ trở lại với bà. Mẹ yêu Tomasz lắm và chưa bao giờ thôi yêu.

Nhưng Tomasz không trở lại.

Biết làm sao được, Tomasz nghĩa là không chung thủy.

- Mẹ ơi, liệu có lúc nào đó bố trở về với chúng ta không?

- Chắc chắn, con gái ạ...

* * *

Tôi gọi điện cho Grzesiek. Tôi không thể nói với hắn đơn giản: “Cậu nghe đây, mình đã có thai”. Những lời ấy không thể thoát ra khỏi cổ tôi được. Tôi bảo: “Cậu đến đây đi”.

Hắn đến. Chúng tôi ngồi im lặng. Tôi hút thuốc. Một điếu, hai điếu, năm điếu...

- Anka, có chuyện gì thế?

Im lặng một lúc lâu.

- Chắc không phải là cậu có thai... Cậu có à? Nào, nói gì đi chứ... Sao... Cậu có à?... Cậu có à?

Tôi xoay người lại. Tôi không thể để cho hắn nhìn thấy tôi khóc. Tôi cắn môi mạnh đến nỗi máu bắt đầu chảy xuống cằm. Tôi muốn được Grzesiek ôm. Tôi muốn hắn nói rằng mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy. Nhưng hắn không làm thế.

Hắn bắt đầu huyền thuyên. Rằng chúng tôi còn quá trẻ, rằng hắn muốn thi vào tin học, rằng chúng tôi phải học hết đại học. Rằng hắn vẫn chưa trưởng thành, rằng “ông già chắc sẽ giết hắn mất” (đấy là lời của hắn), rằng hắn sẽ cố xoay sở tiền, chúng tôi sẽ giải quyết việc này, tôi không có gì phải lo, không thể có đứa trẻ này được, vì nó sẽ làm hỏng cuộc đời của chúng tôi, rằng hắn cũng không biết hắn có muốn lấy tôi không, rằng chúng tôi không tự lo liệu được đâu, rằng tất cả những chuyện này thật vô vớ, rằng hắn không hiểu, nhưng tự tôi phải biết, rằng...

Tôi không nói gì. Tôi biết rằng không thể có đứa con này được.

Tôi cảm thấy nó ở trong tôi, là một phần của tôi. Bé tí xíu và mong manh. Có khi còn chưa đầy một xăngtimét. Tôi tò mò không biết nó là con trai hay con gái và càng ngày tôi càng mong muốn có nó. Tôi nghĩ đến việc sẽ đặt tên cho nó là gì. Nếu là con trai, tôi sẽ gọi nó là Cyprian...

- Cậu hãy hình dung ra cả một đồng tã lót... - Grzesiek tiếp tục cuộc độc thoại của hắn - ... tiếng la khóc vào ban đêm. Tớ có em trai, tớ biết là như thế nào.

Tôi mở cửa và chỉ tay ra ngoài hành lang.

- Thôi cậu đi đi. Hơn mười giờ tối rồi. Cậu sẽ không kịp xe buýt đâu, lại phải về bằng xe đêm đấy.

- Nhưng...

- Thôi cậu đi đi... Mai nói.

...

Tôi mơ thấy trong bụng mình có ông trăng bằng mật ong.

...

2 do sai lầm

Khi đã trấn tĩnh lại sau vụ Tomasz, mẹ có rất nhiều người tình. Họ đến mang theo hoa, socola. Tặng phẩm. Họ đưa mẹ con tôi đi xem phim hoặc đi nghỉ hè. Một trong số họ - chú Albert, nhà nhiếp ảnh - có lần còn đưa chúng tôi đi Ucraina, đến Lwow. Đó là vào hai năm trước đây.

Mẹ vui đùa với chú Albert, còn tôi đi dạo xa. Phương đông dậy mùi rượu và hành, mùi của cơ thể mệt mỏi và bụi bặm, mùi tóc nhuộm. Trong các góc phố những chiếc răng vàng lấp lánh lơ lửng. Các bác lái xe khách rót rượu vào cốc nhựa cho mình.

Lwow chẳng có gì chung với sư tử - như nghĩa của tên gọi. Đó là một thành phố chết, trải rộng và cũ nát. Một thành phố bị chôn vùi giữa ban ngày. Những ngôi nhà cũ rũ xuống đất, bẩn thỉu và ốm yếu, rêu mốc như những kẻ ăn mày rách rưới. Trên tường vẫn còn thấy dấu vết của thời thịnh vượng trước chiến tranh. Những cầu thang gỗ nặng nhọc thở, những ô cửa sổ đắm nước mắt, lan can ban công phủ rỉ sét. Ngoài phố bụi bặm, những ngọn đèn đường như thể đông lại trong cơn ngái ngủ, những cánh cửa không ổ khóa khép hờ cốt kết, và phía sau chúng là một thế giới hoàn toàn khác, không thời gian và không ý nghĩa, không lời nói cần thiết, lặng lẽ, trang nghiêm, đẹp trong sự già nua và xấu xí của mình. Ở đó người ta cảm nhận sự tàn tạ. Một tiếng gọi giúp đỡ yếu ớt. Thậm chí không phải tiếng gọi. Mà là tiếng rên. Vài âm tiết được tách ra khỏi ngữ cảnh.

Như vậy là chỉ cần qua âm thanh ấy là có thể hình dung ra thành phố này không muốn chết, không muốn sụp đổ. Nó kêu gọi giúp đỡ, nhưng không ai nghe thấy lời thỉnh cầu ấy.

Hỏi tôi còn bé, mẹ đã kể cho tôi nghe một câu chuyện cổ tích như thế này:

“Ngày xưa ngày xưa, khi cổng thành Lwow còn được khóa bằng cục bấm, có một cụ già trẻ tuổi ngồi trên một tảng đá mềm, trong bóng râm đầy nắng. Và im lặng, cụ kể với một ông già râu bạc mặt mày nhẵn nhụi rằng cụ là người vô sinh có ba con.

Người ta đưa đến gần đây một người chết còn sống, và cho người này uống một xô cỏ khô, ăn một xô nước. Tại một cảng gần đó có ba tàu đang đậu. Một tàu nguyên vẹn, tàu thứ hai chỉ có một nửa và hoàn toàn không có tàu thứ ba. Tôi lên con tàu thứ ba ấy, đến một hòn đảo không người, trên đó có những người da đen trắng bóc đang tụ tập. Tôi trèo lên cây lê hái cần tây, một củ hành bay, người chủ của cây chuối đến và nói: ‘Bà xuống khỏi cây để nhà tôi đi’. Và tất cả những chuyện này được ghi lại trên nếp xếp thứ một trăm bốn mươi tám của chiếc váy của một vũ công ba lê xinh đẹp, mà người này đã chết một năm trước khi chào đời, trong khi tay vẫn còn giữ chiếc vòng hình vuông”.

- Mẹ ơi, mẹ kể chuyện cho con ngủ đi...
- Con thích truyện cổ tích nào?
- Ừ, con ư thích truyện cổ tích, con thích chuyện thật cơ...

Tôi sẽ kể gì cho con tôi nghe? Tôi không biết. Có thể chẳng kể gì cả, ngoài đôi điều hiển nhiên. Hay cũng có thể đơn giản là: “Mẹ xin lỗi, nhưng không thể có con ở đây được”.

Tôi sẽ nói gì với nó, nói gì đây? Và nói chung là một điều gì đây?

Grzesiek là đồ cặn bã. Đồ trẻ ranh máu gái vô trách nhiệm. Một ông bố có tiềm lực, kẻ chỉ biết

nói: “Tớ sẽ lo tiền nong”. Tôi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn...

Tôi muốn có mẹ ở bên. Muốn mẹ ôm lấy tôi mà bảo rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Rằng tôi không cần phải giải thích với mẹ điều gì cả, chỉ đơn giản là mẹ ở cạnh tôi. Chỉ cần sự có mặt của mẹ là đủ.

Mẹ chuyển đi một năm trước đây. Mẹ ở biệt thự của chú Albert trên khu Saska Kepa. Mẹ khẳng định rằng một khi tôi đã mười tám tuổi thì cần phải sống độc lập, phải được tự do nhiều hơn để không phạm phải những sai lầm mà mẹ đã mắc phải.

Đúng thế, mẹ ơi. Đứa con gái mười chín tuổi của mẹ, chưa tốt nghiệp phổ thông trung học, ngày hôm qua đã biết rằng mình có thai với cậu bạn cùng tuổi - một người cho rằng cứ có tiền là giải quyết được tất cả.

Mẹ ơi, sự trưởng thành của con được thể hiện như vậy đấy. Con sẽ không kể với mẹ chuyện gì đâu.

Bởi để làm gì, vì đẳng nào thì cũng sẽ chẳng có một đứa con nào hết. Đúng thế mẹ ạ. Con sẽ đi làm thủ thuật. Con sẽ thi hết các môn tốt nghiệp. Con sẽ thi vào một ngành đang được săn đón nhất. Con sẽ bước vào cuộc đấu tranh quyết liệt. Con hứa với mẹ như vậy.

Tôi được hình thành vào ngày Quốc tế Lao động. Chính xác vào ngày mùng một tháng Năm. Tôi nhắm tính thế. Một khi tôi sinh ngày 19 tháng Một thì chuyện đó buộc phải xảy ra vào ngày ấy. Vào ngày diễu hành mùng một tháng Năm. Giữa những kẻo bông, giữa rừng cờ và khẩu hiệu vô nghĩa được hô vang theo nhịp bước đi. Mẹ và bố Tomasz trên Skarpa Wislana. Trong ánh nắng mặt trời. Trên cát. Khi đó còn có cả một số người tắm dưới sông Wisla nữa. Có một bãi tắm có bảo vệ và một quán cà phê nhỏ dành cho những người đi dạo. Mẹ mặc một cái đầm màu kem bó sát ngực. Tóc tết đuôi sam. Tomasz mặc quần rộng, tay đeo chuỗi hạt san hô. Tôi hình dung ông như thế. Một kẻ vô tích sự đẹp trai với cặp mắt xanh. Mắt tôi giống mắt ông.

Và bàn tay. Thon, những ngón tay dài. Được sinh ra để chơi dương cầm.

Có lần một trong số những người ngưỡng mộ mẹ đã tặng cho bà một cây dương cầm. Chúng tôi đặt nó trong phòng và thế là phòng không còn chỗ cho chúng tôi nữa. Mẹ ngủ bên dưới cây đàn.

Mẹ mơ thấy Tomasz. Tôi ngủ bên cạnh. Tôi mơ thấy một con voi đen-trắng rất to, nó nhai tôi và mẹ.

Cây dương cầm mơ thấy ngọn đèn đường.

Như tất cả những cây dương cầm khác.

- Mẹ ơi, trẻ con từ đâu mà có?

- Từ tình yêu... Từ tình yêu hoặc là do sai lầm.

- Thế con thì do sai lầm hay tình yêu?

Tôi bắt đầu được hình thành bên dòng Wisla. Trên đất ẩm và vẫn còn lạnh sau băng giá tháng ba. Giữa những tiếng hô và biểu ngữ. Giữa những tiếng thì thầm “Em yêu nhất đời của anh”. Mỗi khi nghĩ đến khởi đầu là tôi lại nghĩ đến dòng sông. Khi nghĩ đến kết thúc tôi cũng nghĩ đến dòng sông. Tôi sinh ra từ nước và sẽ trở về với nước. Tôi tự tưởng tượng ra là mình phải chết trong nước. Tôi sẽ mua một cái đầm đỏ bằng tơ Trung Hoa, sau đó nhảy xuống những gợn sóng, nơi tôi bắt đầu.

Có lần từ trên cầu tôi nhìn như thôi miên xuống dưới. Đó là một đêm hè, nước ì oạp dưới chân cầu. Tôi và Adam, một thằng bạn của tôi, ngồi trên cái cầu ấy. “Axit”⁽¹⁾ đã ngấm và những chân trời mới mở ra trước mắt chúng tôi.

Adam cười, thường bao giờ ban đầu hấn cũng thế, sau đấy hấn ngấm nghĩa rất lâu những đường

vân tay của mình. Tôi nhìn nước. Khi đó tôi hiểu rằng cái chết hoàn toàn không phải là kết thúc. Nó là khởi đầu. Một giai đoạn tiếp theo. Cái giữ chúng ta ở đây chỉ là thể xác. Chúng ta rất gắn bó với triết học. Khi tôi chết, còn lại sau tôi sẽ là ý nghĩ tinh khôi. Không bị nhor bản vì bất cứ điều gì. Tôi sẽ cảm nhận vũ trụ và nhận biết sự thật. Trước mặt tôi mở ra một phong cảnh tuyệt vời.

- Mẹ ơi... Mẹ tin là chúng ta sẽ lên thiên đàng sau khi chết chứ?
- Mẹ tin là chúng ta không bao giờ chết...

Grzesiek đến vào buổi sáng. Hắn đánh thức tôi bằng điện thoại nội bộ. Tôi dậy khỏi giường trong bộ đồ nhàu nhĩ. Ngái ngủ và vẫn còn khóc, tôi mở cửa cho hắn.

- Anka, tớ giải quyết được tiền rồi. Cậu đừng lo.

Tôi nhìn hắn. Hắn mới tức cười làm sao trong cái áo phong với hàng chữ Love Parade'97. Một ông bố tương lai. Tôi quay lại giường. Grzesiek đi theo tôi.

- Tớ đã cân nhắc tất cả. Nếu cậu muốn có đứa con này thì cậu cứ đề. Nhưng cậu biết rõ...
- Đưa tiền đây - tôi nói.

Hắn đếm hai mươi tờ một trăm zloty.

- Làm sao mà cậu có?
- Tớ có.
- Xin bố chứ gì?

...

- Cậu nói với bố thế nào?
- Rằng tớ phải trả nợ.
- Không tồi.
- Từ đâu mà cậu biết cần đúng ngần này?

- Chị Goska nói với tớ. Trước đây ba tháng chị ấy cũng bị. Chị ấy còn cho tớ cả số điện thoại và địa chỉ nữa.

- Cám ơn chị gái hộ nhé.
- Anka, nếu cậu muốn, tớ sẽ đi với cậu đến đó.
- Không cần đâu.
- Nhưng cậu sẽ đến đấy chứ?

Hắn bắt đầu quấy nhiễu tôi. Cái thằng nhãi ranh cặn bã ấy muốn ép tôi điều gì đó. Hắn không hề quan tâm tôi nghĩ gì. Hắn chỉ quan tâm đến mỗi bản thân mình.

- Grzesiek... mình không biết mình có đến đấy không - tôi vừa thu tiền vừa trả lời - Có thể mình sẽ đi nghỉ ở Hy Lạp. Mình cực kỳ thích vang và ôliu. Còn đứa bé sẽ sinh vào tháng mười hai. Sẽ cầm tinh con Dê như mình. Cậu cũng biết Dê là tuổi đẹp nhất đấy. Còn bây giờ thì cậu về đi.

* * *

Có ai đó đã có lần nói với tôi rằng sau khi nạo thai người ta cảm thấy cơ thể được nạp thêm năng lượng. Toàn bộ sinh lực lẽ ra phải đi vào phôi thai, bỗng nhiên không có lối thoát. Người đàn bà sau khi nạo thai cảm thấy mình là người toàn năng. Tự tin, ham sống. Gương mặt rạng rỡ. Tóc trở nên bóng hơn, mắt long lanh hơn. Đó là cơn lốc hoóc môn, những hoóc môn sẽ cho người đàn bà rất nhiều trên đoạn đường mới của cuộc đời.

Cơ thể người đàn bà đột ngột mất đi cái phần mà lẽ ra sẽ lấy của người đó tất cả. Sắc đẹp, sự yên tĩnh nội tâm, trạng thái phấn chấn, ham muốn tình dục. Trứng thụ tinh bị lấy đi, bị một lực tách ra khỏi

màng da con âm áp rồi bị vứt vào hộp lạnh, và sau đó... Và sau đó ở đâu? Vào sọt rác? Ra nghĩa trang? Hay là được gửi trong một cái gói nhỏ đến hãng L'Oréal để họ làm kem dưỡng da cho những mụn sề da thịt nhẽo nhèo?

Tôi nhớ lại Kazimierz Dolny. Cái phố chợ ngoằn ngoèo khôì hài ấy. Cái giếng mà vào ban đêm người ta hét xuống đó những điều ước. Hình như là chúng phải được toại nguyện. Tôi đến đấy một lần cùng với thằng bạn Adam. Cái thằng hồng phiến ấy.

Tôi không biết tại sao, nhưng chính là cùng với nó, lần đầu tiên tôi dùng LSD(2).

Nó là hướng dẫn viên của tôi. Ở bên nó, tôi cảm thấy an toàn và thoải mái. Chỉ cần hỏi là đủ. Nó trả lời cho từng câu hỏi. Nó có khả năng xua đuổi tất cả những hoang tưởng và nghi ngờ của tôi. Nó biết cách đọc suy nghĩ của tôi. Nó thường kết thúc cho tôi những câu nói, theo đúng cái cách mà tôi có trong đầu. Hoặc là nói thành tiếng những suy nghĩ của tôi.

Nhiều khi tôi nghĩ rằng nó như đi guốc trong bụng tôi, rằng cái gì nó cũng biết. Chúng tôi thật hạnh phúc theo cách của mình, mặc dù không thể nói rằng chúng tôi là một đôi. Vì không phải.

Đó là một mối quan hệ không ràng buộc. Mối quan hệ của những người bạn LSD.

Sự đồng bộ của những tâm hồn và lý trí. Nói chung là tất tậ.

Viên LSD ở Kazimierz là viên cuối cùng của tôi. Hình như hôm ấy là chủ nhật, ở khu trung tâm rất đông khách du lịch, lại đang có Liên hoan Phim, các đạo diễn, nữ diễn viên, các quầy hàng, máy ảnh, ánh đèn flash, phỏng vấn. Chúng tôi đi về phía Lò Bánh. Chúng tôi đã bỏ qua Nhà Thờ và đến nghĩa trang. Như một cái giường ngủ thơm tho quyến rũ. Những ngọn nến lung linh. Một địa điểm lý tưởng cho tình yêu. Tôi hình dung ra cơ thể một người chết. Đã rửa, bị ăn mất một nửa, thật gớm guốc mặc dù có thời từng rất đẹp.

- Cậu có biết cái gì trong cơ thể con người là hôi nhất không? - Adam hỏi.

Tôi không biết.

- Ruột già à?

- Hôi nhất là não, cậu có cảm thấy không? Não...

Tôi không nghe thấy nó. Tôi nhìn thấy một cái gì đó làm tôi sợ. Một ngôi mộ bé tí tẹo được đổ đầy cát. Có cây thánh giá sơ sài làm bằng que. Trên tấm mộ chí có dòng chữ: “Đây là mộ của đứa bé chưa được sinh ra”.

Bên cạnh là tấm ảnh một bào thai mấy tuần tuổi. Một phôi thai bị chôn. Một cái mầm người vài xăngtimét bầm tím. Như một quả bóng nhỏ mong manh.

Một thiên thần không cánh. Sự cắn rứt nhỏ máu của lương tâm.

Tôi gọi đến số điện thoại mà Grzesiek đã cho. Tôi hẹn khám. Tôi hình dung ra một tầng ngầm, sự thông đồng, những dụng cụ mổ bản thủ và tính amatør. Nhưng mọi cái lại khác hẳn. Một bệnh viện tư nhân trên Mokotow. Phòng khám sạch sẽ, máy móc hiện đại. Một bác sĩ phụ sản, một cô đỡ đẻ, một kỹ thuật viên gây mê. Họ siêu âm cho tôi và bảo đã là tuần thứ năm.

- Cháu đến vừa đúng lúc.

Tất nhiên. Không thể có thời điểm tốt hơn được.

Cái chấm nhỏ trên màn hình kia là đứa con của tôi. Được năm tuần tuổi. Quá mất năm ngày.

Chuyện xảy ra bao giờ? Có lẽ là trong cuộc vui ở cái câu lạc bộ ấy. Chúng tôi mỗi đứa xài một viên và quên hết. Tôi chỉ còn nhớ được rất ít. Chúng tôi yêu nhau trên cái bàn trong phòng gửi áo

khoác. Có lẽ đúng như vậy.

- Cháu bao nhiêu cân?
- Năm mươi ạ.
- Nằm đi. Tôi sẽ tiêm cho cháu, sau đó cháu sẽ ngủ.

- Mẹ ơi, cái xấu là cái gì?
- Không có cái xấu. Chỉ có những cái tốt khác. Hơi dở hơn một chút.

- Cháu có thể tỉnh được rồi...

Tôi thấy chóng mặt và hết sức bình thản. Mọi người đều tỏ ra thân thiện với tôi. Tôi đã tính là mình nhìn thấy toàn máu và những dụng cụ bắn thủ.

Chẳng có gì như thế cả. Sau một khoảng thời gian nào đấy, kỹ thuật viên gây mê mang cho tôi một cốc nước cam. Tôi uống, vẫn nằm trên cang, số máu còn lại đã chảy hết.

- Cháu sẽ về nhà bằng cách nào? - người gây mê hỏi. - Có ai chờ cháu không?
- Không.
- Cháu không thể về bằng xe buýt được. Tôi sẽ chở cháu về nhà.

Tôi lên xe của ông ta. Đã hơn mười hai giờ. Có nghĩa là toàn bộ thủ thuật chỉ diễn ra nửa tiếng. Bầu trời hồng. Một ngày tháng năm đẹp. Tôi ngồi với nụ cười dán lên mặt. Tôi không thể thôi cười một cách ngu xuẩn như vậy. Tôi thấy thật tuyệt vời. Đi trên đường phố Vacsava và nhìn qua cửa xe như vậy. Chúa ơi, họ cho tôi cái gì thế nhỉ?

- Các chú cho gì vào thuốc tiêm cho cháu thế? - tôi hỏi.
- Thuốc ngủ và gây mê.
- Loại gì ạ?

Ông ta cười.

Tôi thấy dễ chịu quá.

Đến nhà tôi. Ông ta giúp tôi ra khỏi xe. Tôi muốn mời ông ta lên dùng trà hay cái gì đó tương tự. Nhưng ông ta từ chối.

- Cháu phải đi ngủ sau tất cả những chuyện này.
- Tôi vào nhà và nằm.

Tôi mơ thấy mình đẻ. Tôi cảm thấy đau khủng khiếp. Con đau lớn hơn tất cả, và đồng thời người ta càng lúc càng muốn nó nhiều hơn. Tôi kêu lên nhưng không được, trong sâu thẳm tâm hồn tôi muốn cho hiện trạng này tồn tại mãi mãi. Cái đau này khiến tôi sung sướng. Nó cho tôi sức mạnh để tôi có thể chịu đựng được nó.

Tôi đẻ.

Tôi đẻ ra một con thỏ không có lông, nhót nhát.

Dính đầy máu và run rẩy sợ hãi.

Tôi muốn hét lên, nhưng từ cổ họng tôi chỉ thoát ra tiếng rên nhen lại.

Bảy giờ sáng. Tôi tỉnh giấc, cả người ướt đẫm mồ hôi. Tôi hiểu rằng mọi chuyện đã xảy ra rồi. Rằng thế là đã xong. Thay vì nhẹ nhõm, tôi cảm thấy buồn. Một nỗi đau không thể chịu nổi. Tôi trèm chần và nhắm mắt lại.

Lúc nào tôi cũng nghĩ đến năm mộ của đứa trẻ chưa được sinh ra ở Kazimierz. Adam cố làm tôi

bình tâm, nhưng tôi ở trong tâm trạng hoàn toàn không phản ứng lại với những gì nó nói. Tim tôi đập loạn lên và tôi nghĩ là mình sắp chết. Mỗi tế bào của cơ thể tôi đều nghĩ thấy mùi tử thi. Tôi chạy trốn Adam và lang thang một mình quanh khu mỏ đá mấy giờ liền. Đêm, khi tôi đi một mình giữa khu trung tâm thì nhìn thấy Adam. Nó đứng cạnh giếng, mang theo một bó hoa. Giống như là đang chờ tôi.

Tôi rất mệt mỏi và thấy cáu vì nó đã không quan tâm đến tôi khi ở đằng kia.

Rằng nó đã để tôi một mình với những xác chết và với lý trí của mình.

Adam cầm tay tôi và dẫn tôi lên Núi Chúa Ba Ngôi. Với tôi thế nào cũng thế cả. Cái thứ axit kia đã rời khỏi tôi và tôi chẳng cảm thấy gì hết. Cảm xúc đã ở lại ngoài bãi tha ma. Được chôn cùng với đứa trẻ. Tôi đau đầu quá. Còn lại tôi đứng đưng với tất cả.

Adam nằm cùng với tôi trên bãi cỏ. Nó cởi quần áo nó, sau đấy cởi quần áo tôi và vuốt ve tôi rất lâu.

Tôi chẳng động tĩnh gì. Mà nhìn lên cây thánh giá đen và nhìn lên trời, ở đấy có rất nhiều khoảng trống xoay quanh các vì sao. Adam âu yếm tôi và có lẽ việc đó làm nó thích. Tôi cũng không biết nữa. Tôi nhớ là mọi chuyện dần trở lại bình thường. Các hình thù nguội lạnh đi, tim tôi bắt đầu đập đều đặn trở lại. Adam yêu tôi và có lẽ nó thấy thích.

Tôi nằm vô cảm như một con búp bê cao su ở sex shop. Bị tước bỏ cảm xúc. Thế giới trở nên bình thường. Chỉ có tôi quay lại với nó hơi khác hơn.

Từ dạo ấy tôi thôi không gặp gỡ với Adam nữa. Nó nhắc với tôi về cơn ác mộng axit ấy. Tôi tiếc là đã không còn được như hồi nào. Có lẽ Adam hiểu điều đó. Nó bắt đầu một mình xài axit.

Tôi không biết sau đấy điều gì xảy ra với nó. Có người nói Adam đi Hà Lan, sống bất hợp pháp, hút rất nhiều cần sa, người khác lại bảo nó ngồi tù vì ma túy.

Có bao nhiêu phần sự thật trong đó - tôi không biết. Chỉ có một điều chắc chắn. Adam có nghĩa là lần đầu tiên.

Mẹ sinh tôi ngày 19 tháng Một vào đầu những năm tám mươi trong một bệnh viện ở phố Inflancka. Sau chín tháng lang thang trên những vùng hoang vu trong bụng mẹ, tôi nhìn thấy Vacsava trắng tuyết. Mẹ bò lê bò càng vì đau, còn tôi gan lì không chịu ra. Khi mọi việc đã xong xuôi, người ta khâu lại cho mẹ và tách tôi ra. Toàn thân tôi dính đầy nhớt, tràng hoa quần cổ, với một vết máu tụ to trên trán. Anna, vì đọc từ trái sang phải cũng giống như từ phải sang trái.

Còn họ thì mang họ mẹ, vì còn theo họ ai được nữa?

Thời kỳ đó thật thê thảm. Ngoài vài chai dấm ra thì các cửa hàng trống rỗng. Sữa cho trẻ em bán theo tem phiếu. Nói chung là cái gì cũng bán theo tem phiếu. Mẹ gặp nhiều phiền toái vì tôi là đứa trẻ ngoài giá thú. Ở mẫu giáo, có kẻ xấu mồm nói:

- Nó là con hoang.

Tôi sợ vãi tè. Mọi người đều nhìn thấy cái vũng nước ấy dưới chân tôi và cười.

- Bố cháu đâu? - họ hỏi.

Vậy là tôi bịa ra cả một câu chuyện, rằng bố tôi là thủy thủ bơi trên biển, đến những đất nước xa xôi, gửi về cho tôi nhiều socola và cam.

- Nó phét đấy - chúng la lên. - Nó không có bố. Mẹ nó là cave.

Mẹ tôi rất can đảm. Hoặc là bà không có sự lựa chọn nào khác.

Tôi có sự lựa chọn. Tôi lảng tránh.

-
1. “Axit”: ma túy - theo cách nói lóng của thanh niên Ba Lan - ND
 2. LSD - một loại ma túy mạnh gây ảo giác - ND

đến sáng bảnh

Hôm nay lại có một người nào đó gọi điện. Tôi không nhắc máy. Tôi vẫn chưa nói chuyện với Grzesiek. Tôi không quan tâm đến hắn.

Tôi nghĩ đến việc kiêu gì tôi cũng phải tán gẫu với ai đó. Cái trò ngồi vô công rồi nghề thể này tác động đến tôi rất tồi tệ. Tôi ăn ít, sút mất ba ký. Máu vẫn rì rỉ. Thành một dòng nhỏ...

Tôi không soi gương. Chẳng để làm gì. Tôi cần phải học để thi lại môn lịch sử. Phải lên cho mình một kế hoạch nào đó, nhưng không hiểu sao tôi không thể. Tôi muốn được gặp gỡ với một người nào đó bình thường. Với ai đó có thể hiểu được tôi.

* * *

Dưới sân oi ả và Veronika. Nó ngồi trên bờ hồ cát, con cún đang tè lên cát. Cánh đàn ông bên công trường ngồi uống bia và buông ra những nhận xét tục tĩu.

Đang là giữa hè. Tôi bắt đầu phân vân, không hiểu sao Veronika lại tha thẩn suốt ngày trên sân bê tông thế kia. Tôi muốn đưa nó đi chơi công viên hoặc là đi picnic. Chắc chắn là nó không thể rồi. Mẹ nó phải nhìn thấy nó qua cửa sổ.

- Chị biết không, trẻ con ngốc lắm... - Veronika nói.

- Tại sao?

- Chúng nó chỉ biết tè với cả đòi ăn. Mẹ không cho em chơi với Patryk, mẹ bảo nó còn quá bé... Em không bao giờ có con đâu... nhất định... Còn chị?

Có lần có người nói rằng nếu người ta phá cái thai đầu lòng thì có thể sẽ bị vô sinh. Với tôi chắc là thế.

Thời gian gần đây mẹ không gọi điện. Mẹ đi nghỉ hè ở Tây Ban Nha với chú Albert. Mẹ uống rượu vang và nhảy flamenco với dân phương nam bốc lửa. Chú Albert chụp ảnh cái công viên ấy, nó tên là gì nhỉ?... Không quan trọng...

Họ bơi dầu ôliu và nướng người dưới nắng. Họ hôn nhau như một cặp tình nhân trẻ.

Có một cái gì đó thật kinh khủng. Hàng lít nước miếng chảy từ miệng sang miệng. Đầy lưỡi, những thức ăn còn sót, mùi của dịch dạ dày...

Lúc nào tôi cũng nghĩ đến đứa con. Đến chuyện đã có thể có nó, rằng nó đã bắt đầu và nó muốn được ra đời. Nó muốn biết mọi cái thế nào, chạm vào tuyết ra sao, anh đào ngon như thế nào, sẽ dễ chịu biết bao khi được ôm người mà ta yêu thương và sẽ buồn biết bao nếu không có ai để yêu thương.

Tôi đã xóa đi của nó tất cả.

Tôi tưởng là mình sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, rằng tôi bắt đầu được sống như mình muốn. Thân thể tôi thuộc về tôi. Nhưng liệu thân thể con tôi có thuộc về tôi không? Có lẽ không. Và rằng không phải là tôi được quyết định. Vậy thì là ai?

Thời mẹ tôi còn trẻ, phương pháp tránh thai duy nhất là nạo. Mẹ của đứa bạn cùng lớp tôi nạo thai đến năm lần.

Hồi ấy không có bao cao su. Hoặc là phải mua bằng phiếu và bị kim chọc thủng.

Có thị trường tránh thai chui. Có thể mua bằng đồ thuốc tránh thai nhập từ Đức. Nhưng cuối cùng lại hóa ra là vitamin C. Chỉ có một số các bà vợ của những ông chồng giàu có mới có thể có dụng cụ tránh thai nhập ngoại.

Hệ số tăng dân số khá cao. Thế cho nên bây giờ mới khó thi vào đại học thế.

Tôi quyết định bắt tay vào học cái môn lịch sử khi gió ấy. Tôi gọi điện cho Pavel.

Pavel đứng đầu bảng. Đi một chiếc *maluch* có dán nhãn “Chuyên chở buru phẩm ‘Thủ đô’”. Để cảnh sát không kiểm tra. Thực ra thì đảng nào lũ chó cũng biết hết. Nhưng họ nhận tiền và coi như không thấy gì.

Tôi mua một gram “tăng tốc”⁽³⁾. Cho vào cốc coca và ngay lập tức thấy người dễ chịu hẳn. Tôi không biết tôi làm thế có đúng không. Nhưng tôi đã làm, thế thôi. Thậm chí tôi không thèm động đến sách. Tôi dọn dẹp nhà cửa rồi đạp xe đi chơi. Tôi ra công viên và cảm thấy thật dễ chịu.

Lần đầu tiên sau thủ thuật.

Amphetamine cho tôi cảm giác an toàn và được xá tội.

Đây có phải là một cách? Tôi không biết.

Hôm nay tôi không để cho Veronika kịp nói gì. Tôi liên tục kể với nó chuyện này nọ. Tôi bị chứng loạn ngôn... Thậm chí tôi không còn nhớ về cái gì nữa. Tôi muốn nó sang nhà tôi xem cổ tích trên Cartoon Network. Nhưng nó không thích. Có lẽ nó đánh hơi thấy. Bọn trẻ con nhạy cảm về những chuyện này lắm. Nó chỉ hỏi:

- Tại sao chị cứ lúc nào cũng run và búng ngón tay thế?

- Chị không biết, có lẽ là chị bị rét...

- Nóng bỏ xừ... Thôi chào chị - và nó bỏ đi. Bọn trẻ con không thích người ta nói dối chúng.

Tôi nghĩ là nhìn tôi ai cũng biết là tôi mới nạo thai. Họ nhìn có vẻ khang khác thế nào ấy. Vừa hơi ác cảm, vừa hơi thương hại. Họ nghĩ:

- Tội nghiệp con bé, chắc lại rơi phải tay thằng cha vớ vẩn nào đấy, không biết cách tránh, rồi bị nó bỏ rơi, con bé còn biết làm gì được, không biết bây giờ con bé nghĩ gì?

Tôi lại nằm mơ. Tôi ở trong khoa phụ sản. Nằm trên bàn. Khóa thân hoàn toàn và bị buộc dây. Bác sĩ đến chỗ tôi và tiêm cho tôi. Ông bảo: “Bây giờ cô sẽ ngủ”.

Nhưng tôi không ngủ. Tôi nằm chờ người ra vì sợ. Bác sĩ luồn vào người tôi cái ống của máy hút bụi. Tôi cảm thấy nó hút. Thật khủng khiếp. Tất cả nội tạng của tôi co rúm lại. Cái máy hút bụi kêu ầm ầm và bỗng nhiên tôi nhìn thấy một cái gì đỏ đỏ chui vào ống. Một cái gì vừa bị hút từ người tôi. Đây là tim tôi...

Xã hội không bao giờ tha thứ cho mẹ về sự trinh tiết. Khi mang thai, mẹ mới học lớp mười một. Đến đầu lớp mười hai, vào tháng mười, bụng mẹ đã lùm lùm. Khi đó mẹ bị gọi lên phòng hiệu trưởng:

- Những học sinh như em không thể đến một trường học bình thường được. Em nên một tấm gương xấu cho những nữ sinh ngoan khác - mẹ nghe thầy nói. - Em buộc phải chuyển trường. Rất tiếc...

Mẹ trở thành đối tượng của những chuyện đàm tiếu. Thấy mẹ đi ngoài hành lang là tụi học sinh lặng thinh hoặc cố nén những tiếng khúc khích. Chỉ có mấy đứa bạn gái cùng lớp với cô chủ nhiệm là đứng lên bảo vệ mẹ. Nhờ họ mà mẹ chuyển được sang lớp học ban đêm và đỡ tốt nghiệp bỏ tức. Trong buổi tạm biệt, thầy hiệu trưởng nói với mẹ:

- Thế nào con gái, con cần những chuyện đó để làm gì? Có phải phí cả cuộc đời không.

- Thầy nhầm rồi ạ - mẹ trả lời. - Đứa con đem lại cho cuộc đời em một chiều kích khác. Mà có lẽ thầy đã không còn có thể có được nữa đâu. Em rất thông cảm với thầy và xin tạm biệt thầy.

Đó là những lời trao đổi cuối cùng giữa cô nữ sinh mười tám tuổi xinh đẹp với cái thai đã khá rõ với vị hiệu trưởng sáu mươi tuổi béo phì có lập trường kiên định của một trường trung học phổ thông Vacsava.

Khi sử dụng thuốc “tăng tốc”, tôi trở nên xinh đẹp. Miệng tôi như trên bìa tạp chí màu dành cho tuổi teen. Da mịn màng, mắt long lanh, tóc bóng mượt. Trông như con mèo ở quảng cáo Whiskas. Bụng phẳng lì và tôi hoạt bát hẳn lên. Tôi thấy mình như một con bướm. Một cái gì đó giống như pha đầu tiên của tình yêu. Có cái gì làm tôi nhồn nhột thích ở trong người.

Những ý tưởng chất đầy đầu. Hết ý nghĩ thiên tài này đến ý nghĩ thiên tài khác. Và cảm giác hạnh phúc vô tư. Và tôi thích thế. Amphetamine cho cảm giác tự tin.

Sau đây thì sao?

Hiện tại tôi chẳng phân vân gì.

Tôi gọi điện cho Pavel và tôi tiêu hết số tiền đã làm được trong dịp hè. Tôi không muốn đi đâu. Có thể tôi nên đi thì hơn. Hẳn tôi sẽ được thư giãn, nhưng tôi hoàn toàn không biết mình nên đi đâu, và đi với ai.

Tôi vẫn cảm nhận quá nhiều. Có lần có người bảo tôi rằng không thể lúc nào cũng tốt được.

Đôi khi rất khác nhau. Đôi khi rất dở hơi. Nhưng thường thì hay bị dở hơi hơn.

Còn tốt thì chẳng bao giờ.

Hôm nay Veronika hỏi có phải bố tôi chết rồi không.

- Chị không biết - tôi trả lời. - Chị không biết ông ấy...

- Thế là thế nào? Chị chưa bao giờ gặp à?

- Chưa.

- Rồi sao nữa?

- ... - Chẳng sao cả...

- Chị không muốn tìm bố à?

- Tìm làm gì?

- À, thì để nhìn thấy.

- Nhưng ông ấy cũng có bao giờ muốn tìm chị đâu.

...

...

...

- Nhà chị có bao nhiêu người? Vì nhà em hình như là hai mươi... Còn nếu tính cả người chết thì phải năm mươi.

- Đùa à... Cả người chết là năm mươi?

- Vâng... Còn nhà chị?

- Nhà chị?... Khoan, để chị tính đã. Nhưng có phải tính cả người chết không?

* * *

Hôm nay tôi mơ thấy Chúa. Là một con ngựa trắng đang phi...

- Mẹ ơi, Adam với Eva có rốn không hở mẹ?
- Mẹ cũng không biết, có lẽ có...
- Như vậy có nghĩa Chúa là mẹ của họ?
- ...
- Một khi họ có rốn, thì Chúa phải sinh ra họ chứ, đúng không?
- ... Có lẽ thế...
- Thế ai sinh ra Chúa?
- Chúa không được sinh ra. Người luôn luôn tồn tại.
- Thế là sao?
- À... Người không có bắt đầu, cũng như kết thúc.
- Thế có nghĩa là cái vòng tròn?

3. Tiếng lóng chỉ một loại thuốc kích thích mạnh - ND

một cử chỉ quá xa

Ông bà tôi kinh hoàng khi biết tin mẹ tôi có thai. Ông bà hỏi “như thế nào”, “ai?”, “ở đâu?”, nhưng mẹ không muốn nói gì hết. Sau Tomasz, không còn lại một dấu vết nào. Ngoại trừ thứ mà ông ta để lại trong bụng mẹ. Đơn giản là ông ta biến đi đâu đó. Mẹ quyết định sẽ sinh tôi. Bất chấp tất cả.

Bà ngoại khóc. Ông ngoại tỏ ra có cách tiếp cận vấn đề cương quyết hơn, ông đưa ra một quyết định rất đàn ông. Cái thai sẽ phải bỏ.

- Thậm chí đây chưa phải là người - ông nói về tôi - mới chỉ là thạch thôi.

Tôi mới được chín tuần. Ba phân rưỡi. Cân nặng chưa đầy mười ba gram. Và tôi đã có mắt.

Tôi không quan tâm đến những gì xảy ra bên ngoài. Tôi không nghe thấy ông nói gì, nhưng tôi cảm thấy mẹ đang bực...

Tôi trôi vạt vờ trong bụng mẹ, không ý thức được bất cứ chuyện gì.

- Với con thì là một cái gì đó nhiều hơn là thạch - mẹ nói. - Thứ thạch này mang trong nó sự thiêng liêng...

- Mẹ ơi, Chúa để làm gì?

- Chúa ư? Khi nào mẹ con mình ôm nhau và chúng ta thấy thật dễ chịu và bình an, đây là Chúa đang ở bên chúng ta...

Tôi thường liên tưởng tình yêu với quế và sữa. Với mùi hạnh nhân.

Với sự yên tĩnh đầy khói. Tôi liên tưởng tình yêu với mẹ tôi. Với một thành phố trong mơ, với phong cảnh mà ta không thể được biết đến trong cuộc đời.

Tôi liên tưởng với nhà thờ. Với phần bên trong lạnh lẽo đầy những tiếng thì thầm: “con tin, con tin, con tin”... Tình yêu là sự tin tưởng đến đau đớn và sự tha thứ không giới hạn. Nó như thể tiếng mèo kêu, như rượu vang vào sáng sớm sau một đêm không ngủ...

Tôi chuyên môn bị nhầm tình dục với tình yêu. Lần nào cũng thế.

Có lẽ đây là sai lầm mà người phụ nữ nào cũng mắc phải. Khi cái “của ấy” cho vào, thì cứ như thể một lưỡi kiếm đã cắm phập vào tim cô ta. Nó giết cô ta dần dần.

Không có tình yêu hoàn hảo giữa người đàn ông và người đàn bà. Thân thể họ phù hợp với nhau, nhưng tâm hồn thì xa lạ. Đàn ông muốn được tự do, đàn bà cần sự gần gũi.

Hoàn hảo hơn tình yêu nam-nữ, đó là tình mẫu tử.

Đây sự hy sinh, dựa trên cơ sở cho-nhận. Đứa con là loài ký sinh, khi đã béo tròn trên sự hao gầy của mẹ, nó bỏ mẹ lại để ra đi.

Trong tim mẹ còn lại lỗ hổng. Một lỗ hổng lớn thiêu đốt.

Phụ nữ gắn bó với đàn ông và chờ đợi được họ ban cho cảm giác bình an. Họ sinh con để cái để có một sự cố định nào đó trong cuộc đời.

Tại sao phụ nữ lại hiếm khi sống với phụ nữ?

Có thể vì mối quan hệ giữa hai người đàn bà là mối quan hệ hoàn hảo nhất trong tất cả các mối quan hệ?

Có một dạo tôi chơi thân với một đứa bạn gái. Nó tên là Milena. Milena tiếng Czech có nghĩa là người tình. Tôi mười bảy, còn nó mười sáu.

Màu tóc nó hơi sáng hơn tóc tôi, mắt xanh hơn. Nó cao hơn. Tôi cực kỳ thích nép người trong vòng tay mảnh mai của nó, giữa hai bầu ngực nhỏ xinh và núm vú rắn chắc. Nó có cái rốn lồi rất buồn cười. Xoắn lại ở bụng như một con ốc. Nó bảo đấy là dấu vết của mẹ. Một cái sẹo mà người ta mang theo cho đến lúc chết.

Với Milena thật dễ dàng. Chẳng cần phải những lời vô nghĩa. Chẳng cần ràng buộc. Chẳng phải hờn ghen.

Sex cũng có hương vị khác hơn. Ngọt ngào hơn. Như một trái mận chín.

Chúng tôi có thể yêu nhau hàng giờ. Không nghỉ. Bắt đầu từ những đụng chạm vô tình và kéo dài rất lâu, đến vô tận.

Tôi nhìn thấy bộ ngực nhỏ nhắn của nó phập phồng như thế nào dưới lớp áo sơ-mi. Nó khẽ cắn gáy tôi và dẫn dắt tay tôi lần khắp cơ thể nó. Cặp đùi ấm, gần như là nóng. Tôi cảm thấy nó ướt ra sao vì hưng phấn.

Tôi chìm dưới những ngón tay của nó. Lông nó mềm mại như một con thú nhỏ chạm vào tay tôi khi tôi sợ trốn nó. Càng lúc càng nhanh, càng nhanh. Chúng tôi hôn nhau như phát cuồng lên vì khoái cảm. Tôi cảm thấy hơi thở gấp gáp của nó, tiếng thì thầm lộn xộn chuyển thành tiếng rên của nó.

Milena ép đùi nó lên tay tôi. Tôi biết thế là đã đến lúc, rằng nó đang thích. Rồi nó nằm lên lưng tôi. Người đầy mồ hôi nhưng tươi cười cởi nốt quần áo tôi. Nó kéo chân tôi ra và chạm nhẹ lưỡi. Nhẹ như bướm. Tôi tan chảy dưới làn môi nó. Nó đặt tay lên mông tôi và đưa lưỡi vào trong tôi. Thật không thể tả được. Hết cực khoái này đến cực khoái khác.

Milena không để tôi kịp thở. Chúng tôi khóa thân quì trước gương.

Tôi quay người vào gương, nó sau tôi. Tôi nhìn thấy tay nó lang thang trên cơ thể tôi, dịch dần xuống dưới bụng.

Nó làm cho độ khoái cảm nơi tôi tăng dần lên. Tôi phát điên lên bên nó.

Tôi thấy Milena quần quai dưới sàn nhà như một con rắn. Nó ghé sát má vào mặt tôi. Tôi chạm vào miệng nó và cảm nhận mùi của mình ở đó.

Chúng tôi quện vào nhau. Tôi ở trên người nó và nó trên người tôi.

Chúng tôi ôm nhau. Chúng tôi nắm chặt tay nhau như những đứa trẻ con.

Milena và tôi. Hai người tình vị thành niên.

Hai cô bé.

Hai chị em trong vũ trụ.

Mỗi khi nghĩ đến Milena là tôi lại nhớ từng chi tiết. Cặp mắt xanh của nó, bàn tay của nó, nhớ nó cười như thế nào, nó cắn môi dưới ra sao, nó gạt những sợi tóc xòa lên mặt như thế nào...

Hai má nóng rẫy, đỏ bừng - tôi có tất cả trong tầm tay. Trí nhớ là vậy đó. Trí nhớ là hình phạt. Nó đến đúng vào thời điểm ít thích hợp nhất. Nó nhắc với người ta về cái mà người ta muốn quên đi và chờ đợi. Chờ đợi tiếng trả lời khe khẽ. Trí nhớ là rêu ẩm. Là bài thơ chưa được viết ra. Là cái nhún vai.

Mẹ của Milena hầu như không ở nhà. Bà đi hội nghị, đi công tác, đến những cuộc gặp gỡ rất quan trọng. Có lần có chuyện không vui, Milena muốn tâm sự với mẹ. Nó đến bên mẹ, ôm lấy bà. Bà mẹ vuốt tóc nó và cười hỏi:

- Con cần bao nhiêu?

Milena đột ngột lùi ra xa. Nó cảm thấy khó chịu nên chỉ bảo:

- Cho con một trăm.

- Đừng có làm những trò ngu xuẩn là được.

“Đừng có làm những trò ngu xuẩn” có nghĩa là “không dùng ma túy, không uống rượu, không ngủ với những gã đàn ông một đêm”.

Bố của Milena cũng ham công tiếc việc kinh khủng. Cứ vài tháng lại có một cô bồ mới. Cô cuối cùng khoác áo lông hải cẩu. Đón giao thừa với bố Milena ở khách sạn Brisol. Cô ta, bố và cái xác con hải cẩu ấy. Khi đó mẹ Milena ở nhà một mình uống sâm-banh cho đến say.

Milena nhận ra rằng giữa bố mẹ nó bao giờ cũng thế, họ đã có hiệp ước với nhau. Họ muốn là người hiện đại. Họ cho qua sự phản bội và những cuộc tình trắng gió. Họ vờ như những chuyện đó chẳng hề làm họ bị tổn thương. Họ đắm chìm trong nước miếng và các chất dịch của mình. Đó được gọi là mối quan hệ mở.

Không bắt buộc phải lên giường. Đơn giản thế thôi. Sex giống như một món ăn ngon ở nhà hàng. Sự dễ chịu thoáng qua, chốc lát.

Sau vài câu trao đổi.

Sau một nụ hôn.

Sau một ly cốc-tai uống chung. Chẳng nồng nàn. Khi đã chán ngấy nhau.

Khi đó có thể cho một ai đó. Cứ để cho người ta có tội trong chốc lát.

Hãy giải phóng tôi khỏi tôi trong một phần giây. Một ai đó xa lạ và tình cờ. Để không phải giải thích với anh ta bất cứ điều gì hay là nói chuyện với anh ta. Thì thầm: “hãy đưa em đi” và được hoàn toàn tự do. Được quên trong chốc lát.

Và sau đó dậy khỏi giường như một con mèo trong khi người kia còn đang ngủ. Để lại trên ga trải giường, phía dưới chăn, bên cạnh dấu vết của tình yêu còn là toàn bộ cái gánh nặng mà người ta mang trong mình. Đóng sập cửa và dán má vào cửa kính lạnh lẽo của xe buýt trên đường về nhà. Nơi đó hoặc là chồng hoặc là vợ, con, và có thể chỉ là con chó đang chờ.

Hoặc là chẳng có ai chờ hết.

Rửa những dấu tay xa lạ trên người mình. Chẳng nói năng gì. Bởi khi không nói gì, có nghĩa là người ta đang cảm thấy nhẹ nhõm.

Cái sự nhẹ nhõm khôn nạn.

Bởi nhẹ nhõm đó là cuộc sống.

- Mẹ ơi, phản bội là gì hả mẹ?

- Phản bội là một cử chỉ đi quá xa...

Tình bạn với Milena thật lạ lùng. Thỉnh thoảng chúng tôi yêu nhau và cảm thấy thật cực kỳ. Thỉnh thoảng chúng tôi chỉ đơn giản là đi loăng quăng, uống rượu vang, tán gẫu. Tôi nhớ có lần một đứa con gái nhìn chúng tôi và kêu lên sau lưng chúng tôi: “Đồ đồng tính”.

Tôi cũng không biết thế có phải là đồng tính không, đó hơi giống như một trò chơi. Sự tò mò. Một trò chơi tình ái. Hay nhất là khi có một cậu định tán tỉnh Milena, tôi liền bảo hắn:

- Này, quên đi nhé, cô ấy là của tôi...

Điều ấy khiến mọi người sửng sốt. Nhưng thỉnh thoảng cũng có người trả lời:

- Chả tin, làm thế nào mà đàn bà lại làm chuyện ấy với đàn bà được nhỉ. Lấy đâu ra cái gì có thể thay thế được “cái ấy” của đàn ông chứ...

- Chị có biết cái gì là quan trọng nhất trong quan hệ không? Là sự gần gũi về tâm lý, chứ không phải là sự có mặt hay không có mặt của “cái ấy”...

Hôm qua Milena gọi điện. Đã hơn mười hai giờ nhưng tôi vẫn chưa ngủ. Nó hỏi nó có thể đến được không. Tôi không có khái niệm đã xảy ra chuyện gì. Toàn thân nó run lên. Tôi ôm nó. Tôi cảm thấy từng thớ thịt của nó run rẩy. Tôi nghĩ là có người nào đó đã cho nó uống cái gì đó ở chỗ giải trí.

- Milena, mình uống nước đi. Càng uống nhiều nước càng chóng qua khỏi.

Nó nhìn tôi và lắc đầu.

- Nay, chuyện gì xảy ra thế?

Câu hỏi của tôi làm nó òa khóc. Nó rũ xuống sàn nhà, sát tường. Tay che mặt. Tôi vuốt tóc nó và thì thầm rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Những lời lẽ mới thừa thãi và điên rồ làm sao.

Tất cả rồi sẽ ổn.

Ổn thế nào? Tất cả cái gì? Tôi phải nói gì với nó?

Nó ngồi trên sàn nhà và rống lên. Nó khóc trong tôi.

Còn tôi thì thậm chí không biết chuyện gì vào với chuyện gì nữa.

- Lại đây, người ta xả nước vào bồn cho mình - tôi nói và dẫn nó vào phòng tắm.

Nước ấm và đầy bọt. Tôi tắt đèn và thấp nền.

Milena thích thế. Chúng tôi không nói gì. Milena ở lại qua đêm nhưng chúng tôi không ngủ.

Nó uống nước khoáng và vẫn hơi run. Nó đắp chăn. Nó trắng như bức tường.

Nó lại bật khóc. Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Mình có chuyện gì thế?

Nó không nói gì. Nó không thể vắt ra lấy một từ nào. Tôi đưa cho nó tờ giấy và cái bút bi.

- Nếu không nói được thì mình viết vậy...

Milena lẩy bẩy viết:

“Người ta bị cưỡng dâm...”

Cuối cùng thì nó cũng thiếp đi. Tôi không sao ngủ được. Tôi đi đi lại lại trong phòng.

Vàng đông màu hồng đã rạng. Milena không nói gì. Ai? Như thế nào? Ở đâu? Tôi không hỏi nó...

Tôi hoàn toàn không biết mình phải làm gì. Tôi muốn vớ lấy dao và cắt phếng “cái ấy” của thằng kia đi.

Giêsuma, tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải giúp nó thế nào đây?

Người ta nôn cưỡng dâm hàng tháng trời. Nhiều khi thậm chí hàng năm.

Đến hết. Đến trống rỗng tuyệt đối. Ở đây có một chút gì đó như nghi lễ. Từng kỷ niệm sớm hay muộn cũng chui vào bồn cầu. Rồi xả nước.

Người ta rửa cưỡng dâm hàng giờ trong bồn tắm. Cọ người bằng mút tắm.

Cọ đến bật máu, để rửa sạch cái đụng chạm không mong muốn kia đi.

Người ta dim cưỡng dâm bằng rượu vang với thuốc ngủ. Người ta phân tích nó trong phòng khám của bác sĩ tâm lý liệu pháp. Người ta quên nó trong chốc lát.

Nhưng kiểu gì thì ban đêm nó cũng đánh thức bằng tiếng kêu. Sợ hãi trong bóng tối. Nó ra khỏi

cầu thang, những bụi cây, thang máy. Nó ở trong mỗi người đàn ông.

Nó ở khắp nơi.

Cưỡng dâm là vết sẹo mà người ta mang nó đến chết. Là dấu vết của sự xâm phạm.

Không thể xóa nó đi được.

Cưỡng dâm còn lại trong người đàn bà như một mảnh vỡ.

Như một vết thương mưng mủ và cắn rứt.

- Milena à, tội mình phải đi báo công an, thằng ấy phải bị trừng phạt, mình hiểu không... Phải làm một cái gì chứ...

Milena nhìn tôi bằng ánh mắt đờ đẫn.

- Chuyện này không thể cho qua như vậy được... - tôi nói.

- Mình có thôi đi không nào - Milena bắt đầu gào lên. - Mình chẳng hiểu gì cả... Người ta không có một bằng chứng nào hết, không một dấu vết trên người, không gì hết... Người ta phải nói gì? Với ai? Người ta không muốn đi đâu cả... Không đi đâu, mình hiểu không?

Tôi gọi điện cho Pavel. Cậu ta mang đến ba lạng thảo mộc. Chúng tôi im lặng hút một phần. Chúng tôi lê bước ra phía trước nhà. Rồi ngồi trên ghế dài. Lần đầu tiên trong vòng mấy giờ, Milena lên tiếng:

- Người ta muốn có ai đó dội bom xuống tất cả những cái này.

- Chào các chị - Veronika chạy đến chỗ chúng tôi. - Chị có bạn mới à?

...

- Các chị có chuyện gì đấy?

- Chẳng có chuyện gì cả - Milena trả lời trước khi tôi kịp nói bất cứ điều gì...

Veronika nhắc con cún lên và chạy vội lên nhà.

Milena không thích nói về chuyện đã xảy ra. Nó không thể. Cho nên tôi cũng không hỏi gì. Có một lần nó bảo: “Sẽ có lúc người ta tìm thấy chúng...”.

“Chúng”, thế có nghĩa là mấy thằng. Tôi hoàn toàn không biết phải giúp nó như thế nào. Chỉ biết để nó ở với tôi. Thương nó quá. Lẽ ra tôi nên đưa nó đến gặp một ai đó khôn ngoan hơn, có thể trò chuyện với nó. Có lẽ Milena xấu hổ không muốn nói về chuyện này.

Hôm qua nó nhờ Pavel kiếm cho nó ít thuốc ngủ, vì nó không ngủ yên được. Cậu ta đưa xanax đến cho nó. Là loại thuốc dành cho người sử dụng ma túy để giải độc. Tôi sợ Milena bị suy sụp. Nhiều khi vào ban đêm, không ngủ được tôi nhìn xem nó còn thở không. Tôi cứ hình dung ra sau khi dùng xanax Milena sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Milena mua một bộ tóc giả trên sân vận động. Màu hung. Nó đội để trông khác đi.

Nó sợ sẽ gặp mấy thằng đã xúc phạm nó ngoài phố. Nó sợ chúng sẽ nhận ra nó và lại làm thế với nó nữa. Về đêm nó tỉnh giấc và hét.

Nó mơ thấy một thân thể lõa lồ. Một phụ nữ bị còng tay và bị trói vào một quả bóng bay khổng lồ. Bóng bay bay vào màn tối. Vào một cái hang tối đen, tro trụi và lạnh lẽo.

Người phụ nữ ấy là Milena. Nó muốn hét lên, nhưng miệng nó bị nhét đầy mạng nhện. Nó bay lên cao hơn. Bóng đêm chạm những cái tua của bóng đêm vào nó. Milena muốn được giải thoát, chạy trốn. Một con nhện lông lá bò lên bụng nó. Con nhện tiến dần lên mặt nó. Chỉ một tí nữa thôi là con nhện lên vào người Milena. Đúng lúc đó nó tỉnh giấc, người đầm đìa mồ hôi, nó hét lên “Mẹ ơi! Mẹ!”

Tôi ôm nó thật chặt, thì thầm: “Đó chỉ là một giấc mơ xấu thôi. Đừng sợ”.

Nó dậy, xuống bếp lấy một cốc nước lạnh và nói: “Người ta vẫn bị ác mộng. Tội mình để đèn sáng ngủ nhé...”.

Rồi nó uống hết cốc nước, ôm gối và lại bay vào vùng tối giá lạnh.

Một cô bé nhỏ nhoi, tội nghiệp bị cưỡng dâm. Lúc nào nó cũng cho rằng mọi người nhìn nó là biết chuyện ấy. Rằng họ nhìn nó rất khác, họ thương hại nó.

* * *

Quá một giờ chiều Milena mới dậy. Đầu tiên nó châm thuốc hút, lúc vẫn còn nằm trên giường, rồi nó vào nhà tắm đánh răng, pha một cốc cà phê sữa, ra ban công, hút thuốc, uống cà phê, rồi lại đánh răng, đội tóc giả để không ai nhận ra nó, trang điểm, tô môi, đánh bóng đậm phần dưới lông mày, sau đó là kem nền - phải thật sáng để hợp với màu tóc. Nhìn nó có một chút gì đó giống một cô điểm rẻ tiền, một chút gì đó giống với một đứa trẻ lạc.

Sau đó nó rửa mặt, rồi trang điểm lại, rồi lại rửa, đeo kính râm sẫm màu, để không ai nhận ra, nó ra ban công, hút thuốc và mở Variété.

- Cạn bã thế không biết - nó nói, nó lục lọi khá lâu đồng casset, lôi băng từ trong ngăn ra và không để lại chỗ cũ, điều này làm tôi bức kinh khủng, tôi nói với nó thế. - Này, đừng có mà lên mặt thế nhé - nó trả lời.

Cuối cùng nó tìm được Laurie Anderson, nó mở đĩa, cười. Đó là một trong số vô cùng ít lần mà Milena cười.

- Người ta thích ca sĩ này... - Milena nói về Laurie - chị ta bao giờ cũng như đang kể chuyện cổ tích.

Sắp mười bảy giờ. Milena đi đôi giày cao gót bằng da thuộc của tôi.

Đôi mà tôi đã đi hôm nhảy polonez ở cuộc vui chia tay trước hôm thi tốt nghiệp.

- Milena, mình thôi đi, trông mình khiêu khích quá.

- Có thể lại có người tấn công người ta lần nữa cũng nên. Mình thấy thế nào?

Nó không bao giờ nói: “cưỡng dâm”, mà chỉ nói “tấn công”... Như thế có phần nhẹ nhàng hơn...

Tôi không thể chịu đựng được nó như vậy - bị bầm dập và yếm thế, vờ như chẳng quan tâm đến chuyện gì.

Có lẽ trong tất cả những chuyện này nó hơi giống tôi. Một kẻ vô tích sự chưa trưởng thành, tự dung gập phải quá nhiều tình huống khó chịu. Một cô gái không biết phải làm gì với bản thân mình, phải làm gì với cơ thể mình, vì cảm thấy chán ghét nó. Bởi nó bỗng dưng thật bản thủ.

Từ một cơ thể vô tội trẻ thơ trở thành người lớn. Chảy máu, mất trinh, bị dày vò, thụ thai, nạo thai, cưỡng dâm.

Cơ thể mà nữ tính của nó bị hành hạ.

Trở nên méo mó như ở trong nhà gương.

Tôi gặp Grzesiek ngoài phố. Lần đầu tiên kể từ hồi ấy. Hắn vẫn gọi điện thoại, nhưng hễ cứ nghe thấy giọng hắn trong ống nghe là tôi cúp máy.

Và bây giờ... Hoàn toàn ngẫu nhiên.

Hắn đi cùng với bạn gái. Một cô lẳng lơ nào đó mặc áo nịt kiểu push-up.

- Chào - hắn có vẻ hơi lúng túng. - Đây là Anka, bạn cùng trường... Còn đây là Ivona...

Chúng tôi chia tay cho nhau. Trao đổi vài câu. Grzesiek không đổ vào bách khoa. Nhưng ông già trả tiền cho hắn vào trường tin học Ba Lan - Nhật. Nghỉ hè hắn đi Tây Ban Nha. Giờ về đen trũi và

béo tốt.

Giêsuma, làm sao mà tôi lại cho phép cái con người này đụng vào mình nhỉ...

- Còn cậu thế nào? Cậu có đi đâu không?

Cái thủ đoạn này làm tôi cáu tiết.

- Có... - tôi trả lời - đến chỗ mà cậu cho tờ địa chỉ ấy. Họ đã nạo vét tờ sạch bong...

Đang là tháng chín. Tôi thi sử được điểm ba. Tôi vẫn tiếp tục tên là Anna.

Tôi vẫn tiếp tục không biết đây có phải là sự thật không. Trời xanh ngắt. Mùa thu hiu hiu.

Mặt trời mệt mỏi soi mình trong vũng nước.

Mẹ với chú Albert đưa tôi vào rừng chơi. Hái nấm. Tôi không nhặt nấm, nhưng họ không vì thế mà phàn nàn gì tôi. Tôi nói chuyện với chú Albert lâu. Chú hơn tôi mười hai tuổi, tuy thế vẫn rất hiểu tôi.

Tôi nghĩ là tôi có thể chơi thân với chú được. Albert là người đàn ông đầu tiên của mẹ mà tôi thực sự thích. Và tôi thích không phải vì chú ấy là bồ của bà. Tôi thích chú với tư cách một con người. Không phụ thuộc vào cái gì đã gắn kết chú với mẹ tôi.

Chú Albert nhìn như một sinh viên nghèo. Chú mặc quần nhưng kẻ đã sờn. Và cái áo len đã hơi bết. Tóc cắt ngắn. Hàng tháng chú dùng máy cạo tóc chỉ còn sáu li.

Tôi thích chú cả vì thế nữa.

Chú Albert biết rằng với tôi có một cái gì đó không ổn. Chú cảm nhận được điều đó. Nhưng chú không nói với mẹ. Chú không muốn làm mẹ buồn. Tự chú hỏi xem tôi có muốn ở với họ một thời gian không, để ổn định mình, sắp xếp lại một số vấn đề.

- Cháu sẽ nghĩ về việc này...

- Chú nhìn kia... tụi chim đang bay đến những vùng âm áp.

- Hàng đàn đen kịt... những đàn chim lượn trên trời.

- Cháu cũng muốn chạy khỏi đây. Đến xứ sở của những giấc mơ.

- Loài người cũng nên ngủ đông, cháu có nghĩ thế không?

- Những giấc mơ cần phải được nhìn nhận một cách tốt hơn.

- Cần phải có sự công bằng giữa những giấc mơ và hiện thực.

- Chú có biết giấc mơ cuối cùng của cháu kỳ lạ như thế nào không?... Cháu ăn Bông Hồng. Cái bông của Hoàng Tử Nhỏ ấy, chú biết không...

Hôm nay tôi gặp Veronika. Nó ngồi trước cổng sắt. Đã nhá nhem tối. Con cún chạy trên bãi cỏ.

- Sao em không về nhà?

- Em đang nhìn.

- Chị xin lỗi vì lần trước - tôi thấy ngượng vì Milena và cái cách Milena nói với Veronika.

Veronika không phản ứng gì.

- Em nhìn gì thế?

- Những ngôi sao...

- Chị ngồi được không?

- Chị ngồi đi.

Tôi ngồi xuống cầu thang, cạnh nó. Chúng tôi nhìn lên trời.

- Chị biết gì không... - nó gợi chuyện. - Chị có nghĩ là nếu những ngôi sao soi vào mắt em thì trong vũ trụ mắt em trông như hai ngôi sao?

- Chắc chắn là như thế rồi. Chị nghĩ là các ngôi sao nhìn thấy chúng ta, nhưng sao chỉ soi vào mắt của một số người được chọn. Những người mà chúng thực sự thích...

ái nam ái nữ

Lại bắt đầu cái tháng mười một điên rồ này. Lễ Người Âm lễ ra phải kéo dài cả tháng. Cho đến tận tháng mười hai. Hoặc là đến cuối năm. Lá đã tàn úa. Trời khóc. Chân vướng vào nhau trong các vũng nước. Milena bỏ học. Nhưng không phải vì nó không thích học. Một thằng nào đó đã dọa nó khi nó muốn ra khỏi lớp. Chỉ để đùa.

Có thể với thằng kia là buồn cười, nhưng Milena thì hoảng sợ.

Nó nhớ lại tất cả. Nó nghĩ là thằng kia muốn làm chuyện gì xấu với nó. Thế là nó khóc và không thể kiềm chế nổi. Thằng kia chạy đi gọi y tá, và cô này cho Milena một loại thuốc an thần gì đó. Sau đó họ đưa nó về nhà. Nó đến nhà tôi. Tôi làm kem rắc bột dừa cho nó, nhưng nó thậm chí không cả đụng đến. Nó chỉ hỏi nó có gọi điện được không. Nó gọi và hai mươi phút sau đó nó ra ngoài một lúc. Khi quay lại, nó có vẻ khang khác thế nào ấy. Bình tĩnh một cách khác thường. Nó ngồi xuống giường, hai mí mắt tự động khép lại. Nó bảo nó sợ ánh sáng kinh khủng, rồi nó rơi vào trạng thái nửa thức nửa ngủ.

Tôi hầu như không ngủ. Tôi sút xuống chỉ còn bốn mươi tư ký. Đã hai tháng không có kinh. Tôi thử. Kết quả là âm tính.

- Tại ma túy đấy - Milena bảo.

- Mình sao thế... người ta bị ái nam ái nữ rồi: chẳng ra đàn ông cũng chẳng ra đàn bà, mình hiểu không... Người ta đã thành thiên thần.

Ngực tôi biến mất. Tôi cắt tóc ngắn. Để làm mới mình.

Để cắt đứt với quá khứ. Tôi thôi không trang điểm nữa. Chỉ có thỉnh thoảng để giấu mẹ những cái bông dưới mắt.

Tắm lại thì không có kinh lại tốt hơn. Tiện hơn. Bao giờ nhìn thấy máu tôi cũng muốn xiu. Kể cũng hơi ghê khi thấy máu chảy giữa hai chân.

Phải lót băng vệ sinh hoặc là bông. Ai mà biết được nó lại chẳng tan vào bên trong?

Lần đầu tiên nhìn thấy máu ở đồ lót tôi đã phát hoảng. Biết rằng rồi cái thời điểm ấy thế nào cũng đến, nhưng tôi không nghĩ là nó lại thế. Tôi chạy đến chỗ mẹ bảo rằng tôi bị bệnh và tôi bị chảy máu kiểu gì ấy. Tôi sợ, cảm thấy mình yếu hèn đi. Chuyện ấy thật kinh khủng. Mẹ cười và chúc mừng tôi đã bước vào tuổi đàn bà.

Sau này tôi cứ phân vân, liệu có thể loại bỏ được kinh nguyệt hay không.

Chỉ đơn giản thôi. Uống thuốc và không có kinh cho đến hết đời. Trở nên sạch sẽ.

Không kinh nguyệt. Không con cái. Và đã đúng như thế.

Tôi với Milena lên một danh sách những việc cần phải làm trong Năm Mới, trong Thiên Niên Kỷ Mới:

Mục đầu tiên và quan trọng nhất: Chấm dứt.

Thứ hai: Nghỉ ngơi.

Thứ ba: Quên.

Thứ tư: Bất ngờ đi đâu đó vài ngày hoặc vài tuần.

Thứ năm: Vui với những trò vớ vẩn.
Thứ sáu: Làm cho ai đó một món quà dễ thương.
Thứ bảy: Vẫy xe đi nhờ đến Bồ Đào Nha.
Thứ tám: Yêu nhau với người mà mình yêu.
Thứ chín: Không nói dối.
Thứ mười: Không sợ.
Mười một: Là bạn của một người nào đó.
Mười hai: Ăn bữa tối trong một nhà hàng sang trọng.
Mười ba: Viết sách...
Mười bốn: Nhìn vào mắt một người nào đó và nhìn mắt mình trong mắt họ.
Mười lăm: Học hết.
Mười sáu: Làm một việc gì đó ngược lại với mình.
Mười bảy: Để tóc dài và tết làm ba đuôi sam.

Lúc này tôi thấy thiếu mẹ. Tôi muốn kể với mẹ tất cả mọi chuyện. Mẹ là người duy nhất gần gũi với tôi trên trái đất này.

Tôi muốn được nghe mẹ bảo: “Con thôi đi. Đừng có làm thế. Làm theo kiểu ấy không được đâu”. Muốn mẹ đưa tôi đến chỗ mẹ. Nếu tôi muốn, mẹ sẽ sai tôi việc gì đó. Tôi đồng ý tất cả. Chỉ cốt mẹ không ở đây.

Giao thừa 2000 phải mang tính chuyển giao ...

Tôi với Milena chờ đến mười hai giờ. Pavel và Jacek bạn của hấn đến. Milena mời hai con bé, nhưng tôi chối vì chúng quá lằng lơ.

Với tôi, giao thừa là lễ buồn nhất... Buổi sáng thường mang đến sự thất vọng. Mẹ vừa gọi điện. Mẹ với chú Albert ở đâu đó vùng Puszcz Bialowieska. Trong yên tĩnh hoang dã... Họ thật sướng. Tôi ngồi một góc, uống cốc-tai. Tôi thèm lúc này có ai đó vén cho tôi những sợi tóc xòa trên mặt. Ôm trọn tôi trong vòng tay.

Cứ như thế mãi mãi.

Tôi vuốt ve tóc Milena.

Tôi im lặng. Milena đếm thầm đến một trăm. Cả hai chúng tôi đều biết rất rõ, đếm đến một trăm để làm gì...

Một...

Một vết to trên thảm, bởi cái ly được rót đầy thêm chính cái giọt ấy, cái giọt đủ để các thiên thần lẩn tránh trên sông.

Hai...

Dòng lạnh chia không gian ra làm hai phần.

Ba...

Những ngôi sao đôi ngôi. Chết chóc. Như những trái bom. Như trăng...

Bốn...

Đoàn tàu trốn chạy dưới chân đang lăn bánh...

Năm...

Tất cả những lúc thiu thiu ngủ đều thơm mùi Năm Mới. Có màu của quả dâu tây nát trên bụng giống như trên tấm bia mộ của đứa trẻ chưa được sinh ra...

Sáu...

Chẳng có gì phải sợ bụi, chẳng nào thì bụi cũng sống trong sợ hãi...

Bảy...

Cứ mãi là mình, đó là điều không thể chấp nhận...

Tám...

Có lẽ tôi không đủ sức để chơi tiếp trò chơi này...

Chín...

Tôi không biết phải làm gì, vậy nên tôi chẳng làm gì.

Mười...

Về mặt bị nướng của thằng nhóc vô tội...

Chúng tôi biết đếm đến một trăm để làm gì. Để không khóc. Vậy thì Milena ơi, đừng khóc. Hãy

đếm đi. Một, hai... Hãy đếm và hãy hôn người ta. Để chúc mừng Năm Mới.

Có đúng là nét môi của chúng mình khớp nhau không?

cánh công đầu tiên

Tháng giêng. Sắp đến sinh nhật tôi. Lần thứ hai mươi.

Tôi thực hiện một sổ ghi chép trong vội vã, chẳng suy nghĩ gì. Tôi đã giảm bớt phần nào dùng “tăng tốc” và thực tế lại tóm được tôi, quá chặt. Tháng tiếp theo bị treo.

Tốt nghiệp đã xong. Ma túy trong ngăn kéo. Buổi sáng kéo dài thêm một tách trà. Lại đánh răng, kẻ mắt, chải mi hoặc là không, hoặc là khác đi.

Điện thoại im lặng, tôi im lặng. Không có Milena. Tuyệt cũng không.

Thay vì thế thì bùn trên vỉa hè, trên giấy, trên quần và trên má.

Và trong mắt.

Trong mắt là nhiều nhất.

Mùa đông tẻ nhạt. Tôi ra phố. Đến khu sinh viên Krakow. Căng thẳng. Ngạo mạn.

Trong nhà vệ sinh một chàng sinh viên nào đó đang cắt thuốc kích thích. Nó đã chạy trong huyết quản.

Bột trắng thay cho tuyết. Một chàng trai giỏi giang thế, theo ba ngành đại học. Đang hít...

Các bậc phụ huynh tự hào vì cục cưng của mình. Họ chăm sóc cục cưng. Và giờ thì cục cưng tự chăm sóc mình. Chỉ có điều là trong các nhà vệ sinh.

Tôi nhỏ toẹt vào cái thành phố này. Tôi muốn đi đâu đó.

Nhưng tôi lại không nhận được đủ tiền để mua vé.

Những gương mặt quen trên phố Chmielna.

- Cậu thế nào?

- Còn cậu?

- Cậu đang xài gì thế?

- Chẳng gì hết. Mình không dùng - tôi trả lời.

- Ý mình không phải thế. Cậu đang học trường nào?

- À...

- Được rồi, cậu biết không, mình phải biến đây, mình có giờ mà bị muộn mất năm phút rồi. Gặp nhau sau nhé.

- Có thể...

Tôi muốn đi đâu đó trong ngày sinh nhật. Một mình tổ chức sinh nhật với chính mình và với hai mươi tuổi của mình.

Tôi đến Amatorska. Mọi móc trong túi những xu lẻ cuối cùng và gọi cà phê. Với kem. Tôi quan sát mọi người phản chiếu trong gương.

Hoặc là viết.

Tôi chẳng nghĩ về chuyện gì và chẳng nghĩ về ai.

Đơn giản là tôi viết.

Và im lặng.

Tôi đếm từ trên xuống.

Milena quên. Nó vờ như quên. Những khi tỉnh, nó nhớ lại từng cử chỉ, từng đụng chạm, tất cả lần

lượt... và khi đó nó nói gì đó, một câu chẳng ăn nhập gì với bối cảnh, một đoạn của cuốn tiểu thuyết lại một lần nữa chạy qua đầu nó:

- Tụi nó có dao, mình biết không...

Mấy ngày sau tôi lại nghe:

- ... Người ta thậm chí không cả tự vệ... người ta sợ... tự vệ...

Có thể vài tháng nữa tôi sẽ biết đủ nhiều để có thể sắp xếp trong đầu mình toàn bộ câu chuyện này. Có thể nếu nói hết, Milena sẽ thấy dễ chịu hơn. Nó thích giữ trong mình chuyện này. Đẩy lại, giấu đi, vờ như không có.

Như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Nó nghĩ nếu không nói ra, thì chuyện đó sẽ biến mất.

Trong mơ, những con kiến rơi lên người nó. Hết con này đến con khác. Thẳng vào mắt. Hàng trăm tạo vật bé tí ấy lượn quanh mắt nó. Chúng chui vào mắt Milena. Và thế là chỉ còn bóng tối. Không nhìn thấy gì hết. Vì đôi khi không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, không cảm thấy gì lại tốt hơn. Nhắm mắt lại sẽ dễ sống hơn.

Gió rú rít ngoài cửa sổ. Tự tôi không còn biết đang là tháng mười một hay tháng hai nữa.

Mà có gì khác nhau đâu nhỉ. Đêm kéo dài suốt đêm và cả nửa ngày nữa. Còn ngày thì xám xịt như chiều tà. Bầu trời trông giống như tấm ga mới giặt mà người ta dùng để đặt xác chết.

Tất cả giống như thể cả thế giới chết chóc đang được đưa vào nhà xác.

Cùng với đứa bé là một phần tử nào đó trong tôi cũng chết đi. Không phải phần tử. Đúng hơn là một phần lớn. Tất cả cảm xúc của tôi, niềm vui và những dự định của tôi, hy vọng của tôi. Toàn bộ năng lượng đã bị nạo đi bằng cái dụng cụ phá thai ấy.

Tôi đang sống ở đây, còn con tôi đã ở Đàng Kia...

Tôi không biết nói chung có một Đàng Kia nào đấy không, hay ở một nơi nào khác. “Đó chưa phải là đứa trẻ, đó là thạch” - bố đẻ của mẹ tôi đã nói với mẹ như vậy. Song mới khó tin làm sao, rằng một năm nữa, cái thứ thạch ấy sẽ khóc thút thít: “Mẹ ơi...”.

Có những người đàn bà mà việc nạo thai không để lại nơi họ một dấu vết nào. Họ nạo thai, thờ phào nhẹ nhõm và tiếp tục đi.

Nhưng với những phụ nữ không thể sống với cái bụng bỗng nhiên trống rỗng của mình thì sao? Với họ, cùng với cái thai bị nạo đi là cả trái tim nữa?

Sẽ ra sao với những phụ nữ mà bên cạnh việc nạo thai, tâm lý của họ cũng bị nạo sạch trơn?

Đã ba giờ sáng. Hai mươi năm trước đây. Con đau đánh thức mẹ dậy. Nó lẩn lút đâu đó phía dưới bụng. Mẹ dậy và nhìn thấy ga trải giường bị ướt. Mẹ biết là đã vỡ ối. Bà rất bình tĩnh.

Mẹ thay áo váy, gói ghém tất cả những thứ cần thiết và xuống tầng dưới. Mẹ gõ cửa nhà hàng xóm. Một phụ nữ ngái ngủ ra mở cửa.

- Ôi, đã sắp rồi à? Chờ một lát nhé... Chị đánh thức ông xã ngay đây... Em vào đi... Stefan, dậy, đến bệnh viện.

Stefan là người đàn ông duy nhất trong số nhà có ô tô. Một chiếc Trabant. Ông đội mũ, khoác áo và cùng mẹ ra ngoài. Vợ ông gọi với theo mẹ:

- Chị hy vọng sẽ là con trai. Chị linh cảm thế...

Bệnh viện rất gần. Từ Karmielicka đến Inflancka họ đi chỉ mất mười phút. Là một đêm tháng giêng rất đẹp của mùa đông giá lạnh năm 1981.

Ngay trong ô tô của bác Stefan mẹ đã gặp người lái vì đau. Mẹ cắn cái khăn quàng để khỏi bật lên tiếng hét. Những cơn co mỗi lúc một dữ dội.

- Halina đẻ thẳng Mark nhà tôi mất mười bảy tiếng - bác Stefan kể với mẹ - hình như nó không chịu ra, và rồi Agnieszka thì phải mổ... Lúc đẻ ra nó chưa đầy hai cân, vì mới tháng thứ tám... Còn con em dâu tôi thì cả hai đứa đều đẻ trong taxi, chúng lọt ra nhanh quá, như một cơn gió, cô ấy thậm chí không kịp đến bệnh viện... Nào, chúng ta đến nơi rồi...

Bác Stefan dẫn mẹ đến phòng tiếp bệnh nhân rồi về nhà. Bà đỡ bảo mẹ cởi váy và lên bàn. Đã mở được năm phân.

- Chồng em đây à? - cô hộ lý hỏi mẹ.

- Không, hàng xóm.

- Em bao nhiêu tuổi rồi, cô bé?

- Mười tám.

Bà đỡ nhìn mẹ từ đầu đến chân bằng ánh mắt đe dọa.

- Ông hàng xóm ấy là bố đứa trẻ à?

- Không - mẹ lắp bắp, quần quai vì đau.

Đầu tiên cô hộ lý cạo cho mẹ, sau đấy đưa cho mẹ cái áo bệnh viện rồi dẫn mẹ sang phòng đẻ.

Mẹ nằm lên cái ghế dài, nhưng bà đỡ ngay lập tức nhắc mẹ.

- Không được nằm.

Khó khăn lắm mẹ mới ngồi ở tư thế nửa nằm nửa ngồi. Mẹ hỏi xin bà đỡ cốc nước.

Trong lúc đẻ không được uống nước.

Người mẹ căng như dây đàn. Giãn ra đến giới hạn của khả năng. Mẹ quần quai trên ghế. Nước mắt trào ra. Đau đến không chịu nổi, nhưng mẹ vẫn cứ muốn đau nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Những cơn đau làm mẹ khổ sở và đồng thời cả sung sướng nữa.

Bà đỡ để mẹ lại một mình còn bà thì sang phòng bên cạnh. Bà uống cà phê trong một cái cốc không quai. Như người ta vẫn uống vậy vào đầu thập niên tám mươi. Khi mẹ bắt đầu gào thét thì bà ta vịn dài để át bớt tiếng kêu.

Mẹ thấy mình như con thú. Chốc chốc bác sĩ lại đến. Ông ta cho panh vào để xem đã mở được bao nhiêu. Cuối cùng ông ta bảo mẹ lên bàn. Cả người mẹ run lên. Ướt đầm mồ hôi. Mẹ có trong mình nguồn năng lượng khổng lồ. Mẹ túm tay bác sĩ và tí nữa thì bẻ gãy ngón tay ông ta. Bác sĩ bảo mẹ rặn. Ông ấy cũng dặn mẹ phải nhắm mắt lại, vì trong lúc rặn con người có thể vỡ.

Mẹ rặn. Sau hơn chục phút thì đầu tôi thò ra, cả đầu bị phủ một lớp màng và lông màu đen. Họ rạch của mẹ để tôi có thể chui ra dễ dàng. Cô hộ lý ấn bụng mẹ và tôi ra đời.

Lúc đó là 13.10. Tuyết rơi dày. Ngoài trời nhiệt độ là âm mười ba. Tôi cân nặng ba cân rưỡi, dài năm hai xăngtimét. Theo thang đo Apgar mười điểm trên mười.

- Con gái - bà đỡ nói.

Mẹ đang nhắm mắt. Mẹ sợ bị vỡ con người. Mẹ không nhìn thấy tôi. Cô hộ lý cắt rốn, còn ông bác sĩ phát vào lưng tôi và tôi khóc thét lên. Sau đấy tôi được tắm rửa, quần khăn và đưa sang phòng sơ sinh. Mẹ muốn nhìn thấy tôi, muốn bế tôi, nhưng họ không cho phép. Cô hộ lý khâu cho mẹ và lau bầu gì đó.

- Đừng ngộ ngậy thế, tôi khâu tít vào bây giờ.

Mẹ hoảng quá. Nước mắt chảy dài trên má.

Tôi cũng sợ và khóc. Chỉ có điều là ở đầu kia của bệnh viện.

Và thế là bắt đầu.

Khi đứa trẻ ra đời, nó phải rời bỏ bụng mẹ ấm áp và an toàn. Nó bị một lực đẩy ra khỏi cái nơi

nhỏ nhoi là bụng mẹ.

Bởi mẹ đó là cánh cổng đầu tiên phải vượt qua. Còn bên kia cánh cổng là một thế giới kỳ quặc và lạnh giá. Sự ra đời đầy tiếng thét và nước mắt. Sự ra đời đó là cuộc chia ly đau đớn. Sau đó chỉ còn sự xa dần nhau, sự lìa bỏ. Cuộc chạy đua đến cái chết.

Sinh nở cũng như là ly hôn.

Đúng ra thì sinh nở như là cái chết.

Cái chết của một mối liên kết lý tưởng.

Milena không ngủ, tôi không ngủ. Đã ba giờ sáng. Chúng tôi hút thuốc lá.

Milena không thể bình tâm, tôi không thể tan vỡ. Khuôn mặt gầy gò của nó khiến người ta nhớ đến tam giác Béc-mút-đa. Nó như là một vực thẳm mà cơn gió xoáy tàn nhẫn kéo bạn xuống đó. Tôi không biết mặt tôi trông như thế nào. Tôi không soi gương. Không nghĩ đến con cái. Cũng như đàn ông. Có lẽ Milena cũng không.

Chúng tôi dần giống nhau. Chúng tôi trở nên những tạo vật vô tính. Không phải là người nữa. Ngực chúng tôi nhỏ dần, hông hẹp lại. Chúng tôi đang biến mất.

Bột găm mòn tôi. Milena đi ác liệt hơn, nó cháy dần dần từ tấm lá mỏng. Một cô gái Thiếc-bạc. Với cặp mắt kim băng.

Lúc đầu nó nghĩ đây chỉ là nhất thời. Thi thoảng.

- Mai người ta sẽ thôi - Milena nói.

- Người ta cũng thế. Từ mai.

Thật hay là có ngày mai. Ngày mai trong đường, ngày mai trong bột trắng.

Milena ở đằng ấy, tôi ở đây. Giữa hai chúng tôi là con đường trắng quanh co. Tôi đi trên con đường ấy. Milena bơi...

Lần thứ hai mươi của tôi.

- Mình muốn quà gì cho sinh nhật? - Milena hỏi. - Đừng nói, vì người ta có rồi.

Và nó lòi từ ba lô ra một cái bọc nhỏ.

- Nào, mình mở ra đi...

Tôi mở và lấy ra một lọ nước hoa.

- Mùi thơm như hoa mộc tặc đại ấy. Giống mình...

- Cảm ơn mình - tôi ôm Milena. Không hỏi gì. Tôi biết là Milena không có tiền cho những món quà như thế này. Tôi cũng biết chắc chắn là nó đã xoáy lọ nước hoa ở empiK.

Rằng nó có thể có tiền để mua... tôi không muốn tính nó có thể có bao nhiêu... điều này không quan trọng. Hôm nay là sinh nhật tôi.

Tôi muốn gì ư? Phải xem cái đã.

Tôi có ba điều ước. Tôi muốn giống như cô gái trong một cuốn sách, có một con dao xẻ chim để trừng phạt những kẻ đã xúc phạm Milena. Nói chung là tất cả những kẻ đáng bị trừng phạt.

Tôi muốn Milena trở lại như hồi nào. Bình thường và điềm tĩnh. Muốn nó không còn vẻ mặt vô tri vô giác như thế kia, muốn nó phản ứng lại với những gì tôi nói với nó...

Và điều tôi muốn nhất, là con tôi được sinh ra. Tôi có thể một mình nuôi dạy nó. Tôi biết là nó sẽ làm thay đổi tất cả. Còn như thế này? Chẳng có gì hết.

Nếu như không có tôi, cuộc đời của mẹ tôi đã khác đi. Chắc chắn là dễ dàng hơn, thoải mái hơn,

bình yên hơn. Tôi tưởng tượng ra ông bà tôi bắt mẹ phải đi phá thai. Và mẹ đồng ý rằng như thế sẽ tốt hơn.

Sau khi nạo thai, mẹ sốt suốt hai tuần vì bác sĩ bị run tay. Bà ngoại chườm khăn cho mẹ, mang cơm đến tận giường cho mẹ. Ông ngoại không nói năng gì. Từ “thạch” là từ cuối cùng mà ông nói về đề tài này.

Tháng chín mẹ quay lại trường học. Không ai biết tí gì về bí mật của mẹ.

Mẹ đạt toàn bốn với năm trong kỳ thi tốt nghiệp phổ thông và thi đỗ vào trường đại học mà mẹ mơ ước. Rồi mẹ gặp người chồng tương lai của mình. Họ tổ chức một lễ cưới giản dị và chuyển đến ở với bố mẹ chồng. Mẹ có một việc làm trung bình với mức lương trung bình. Chồng của mẹ cũng thế. Họ sống như những người bình thường.

Không đam mê, không thăng hoa, không điên rồ. Và không con cái, vì bác sĩ đã bị run tay khi đó...

Và không có tôi. Không có. Không có tôi, thế thôi... Và có lẽ như vậy tốt hơn. Phải không?

Veronika cùng với con cún xuống sân chơi. Lâu rồi tôi không nhìn thấy nó. Có thể do mùa đông?

- Chào...

- Chào...

- Em đi đâu thế, lâu rồi không thấy em? - tôi hỏi.

- Em nằm bệnh viện. Rồi đi trại an dưỡng.

- Em bị sao thế? Em bị bệnh gì à?

- Em bị hen. Và dị ứng... Với bụi, với sữa, hạt dẻ và có lẽ cả với lông chó nữa... Bây giờ bố em bảo là có lẽ nhà em phải cho con chó đi thôi, nhưng không ai nhận, vì nó có một chân bị tật...

- Nếu em muốn thì chị sẽ nhận nó - tôi nói mà không hề suy nghĩ.

- Thật à? - Veronika phấn khởi với ý tưởng của tôi. - Để em hỏi mẹ đã, được không?

- Được...

* * *

Veronika là người mang đến chiến thắng theo một cách khác. Hoặc là người có cuộc sống hai mặt...

Milena ngủ lại nhà tôi là phần nhiều. Ban ngày nó học một thuật gì đó.

Xin xỏ, ăn cắp hay làm điểm? Tôi không biết. Tôi không quan tâm đến chuyện đó. Nó nói với bố mẹ là học tiếng Anh với tôi để thi tốt nghiệp phổ thông. Mà họ thì cái gì cũng tin nó. Chắc như vậy sẽ tiện cho họ hơn.

Càng ngày càng hay thấy nó nói “không biết” hơn.

Còn tôi thì nói nhiều hơn. Sau khi dùng amphetamine, tôi trở nên lộng lẫy, hùng biện. Tôi có thể thể hiện mình thật ngon lành.

Tôi rất khó chịu khi thấy Milena tự lừa dối mình. Nó không còn là người bạn tâm giao của tôi nữa. Cuộc sống của nó là hút hoặc là giải quyết gì đó trên phố. Thỉnh thoảng nó đi bất thành linh. Rất đột ngột. Về bên chồn lo sợ. Nó tan biến, làm cho mình trở nên trong suốt. Tôi đứng một bên mà nhìn và không biết mình phải làm gì... Tôi chẳng làm gì hết, không phản ứng, cứ mặc kệ cho mọi chuyện muốn đến đâu thì đến...

Mưa lẫn tuyết. Tôi không biết là vẫn còn sớm hay đã gần tối rồi. Tôi đứng ở một bến xe trong

trung tâm. Tôi tính là sẽ gặp được một người nào đó sẽ cho tôi ít tiền lẻ. Khát nước quá. Tôi xách lại gần một cậu:

- Sorry, bạn có ít tiền lẻ nào không, mình khát nước quá và...
- Mình có coca trong ba lô, để mình lấy cho bạn nhé...

Cậu ta lấy ra chai nước đưa cho tôi.

- Cậu thay đổi quá...

Đến lúc ấy tôi mới nhìn cậu ta...

Adam.

- Ôi, Chúa ơi...
- May quá lại được gặp cậu... Mình đi bộ một đoạn được không? - cậu ta hỏi.
- Ừ.

Chúng tôi đi. Tôi chẳng nói năng gì. Tôi không biết mình phải nói gì. Gió thán hai thổi. Thẳng vào mặt chúng tôi.

- Anka, mình không có tiền để đưa cậu đi đâu đó, nhưng tại mình có thể vào một cầu thang nào đấy nói chuyện.

Chúng tôi vào một số nhà. Leo lên tầng bốn để khỏi bị ai xoi mói.

- Cậu thế nào? - Adam hỏi.
- Không... bình tĩnh đã.
- Nhưng mình thấy... Nếu cậu không thích nói chuyện thì không bắt buộc.
- Mình muốn. Cậu thế nào?
- Ổn cả. Ba tuần nữa thì con mình ra đời.

...

Tôi ôm hân. Nói:

- Tuyệt vời. Cậu hạnh phúc chứ?
- Ừ.
- Cuối cùng thì cũng có một ai đó thực sự hạnh phúc... Mình rất vui... Chúc mừng cậu...

“Con mình đã không được sinh ra” - tôi muốn nói nhưng kịp giữ lại.

Và bỗng nhiên tôi thấy thật khủng khiếp. Tôi cảm thấy nếu không nghĩ đến chuyện gì khác thì tôi sẽ òa khóc.

- Adam, mình phải đi đây, cậu biết không, mình bị muộn mất...

Tôi quay lưng lại Adam và chạy xuống cầu thang.

- Đợi đã.

Hân ta đuổi kịp tôi.

- Cậu khóc à?
- Cậu buồn cười thật đấy... mưa đấy chứ.

Hân chạm vào má tôi, chùi nước mắt rồi đưa ngón tay lên miệng.

- Mưa mặn. Tiếc là gần đây thời gian mà bọn mình không gặp nhau. Cậu có thể gọi điện cho mình hoặc là ghé qua nhà. Giờ mình ở trên Praha, tại mình thuê nhà. Để mình ghi cho cậu số điện thoại.

Hân ta dúi tờ giấy vào tay tôi.

- Tạm biệt nhé - hân ta hôn má tôi rồi đi.

Sau lần gặp Adam tôi mơ thấy nghĩa trang. Một nghĩa trang mà ở đấy trên các ngôi mộ thay vì những cây thập tự là những đồ chơi bằng bông. Nghĩa trang của những đứa trẻ chưa được sinh ra và

những vật phước của chúng.

Tôi hơi vương phải khó khăn với con cún con ấy. Tôi hứa với Veronika là mang nó về nhà tôi. Đó chỉ là ý nghĩ bất chợt. Tôi thấy thương con bé và lúc đó tôi thực sự nghĩ rằng tôi thích con chó. Bây giờ tôi không biết phải thoát ra như thế nào. Tôi quyết định sẽ sang nhà nó, nói chuyện với mẹ nó và chúng tôi sẽ cùng quyết định sẽ phải làm gì với con chó. Tôi cảm thấy mình có trách nhiệm với con vật này ở một mức độ nào đó...

Veronika mở cửa. Đứng ra là nó chỉ hé cửa, vì nó vẫn để dây xích cài.

- Chào em...

- Chào chị...

- Chị vào được không?

Nó lắc đầu dứt khoát.

- Tại sao? - tôi hỏi.

- Nhưng chị muốn gì?

- Chị sang để nói chuyện về con Fafik.

- Có ai mang nó đi đâu rồi ấy... Bố em bảo là nó chạy đi đâu ấy, nhưng em nghĩ không phải...

- Sao lại thế, thế em đã nói với mẹ là chị muốn đưa nó về nhà chưa?

- ... Em nói rồi...

- Thế sao?

- Mẹ bảo là em với chị...rằng chị... rằng... Mẹ bảo là em không được nói chuyện với chị, không bao giờ được lấy cái gì của chị và nói chung là...

- Tại sao?

- Vì chị nghiện ma túy.

- ...

- Nghiện ma túy là gì? Chị bị bệnh gì à?

của mẹ đây, của mẹ đây, của mẹ đây

Với mẹ mọi chuyện đã chẳng dễ dàng gì. Trước khi sinh tôi, mẹ phải chuyển đến ở với bà cô sống ở Muranow. Ông bà cho là như thế sẽ tốt hơn. Bà cô đã già rồi và mọi người ai cũng chỉ chờ bà chết. Còn nhà, một căn hộ độc thân nhỏ không có bếp sẽ được sang tên cho mẹ khi nào bà mất. Giường của tôi nằm sát tường ngăn giữa phòng ở với phòng tắm, ngay bên cạnh là giường của mẹ, ở một góc khác là chỗ ngủ của bà, phía trên là tượng Đức Mẹ cao nửa mét. Cái máy giặt frania ở phía ngoài sảnh, còn cửa phòng tắm thì có thể nói là không có vì không biết mở ra chỗ nào. Thay vì cửa là một tấm rèm màu xám, loại kéo đi kéo lại được. Bát đĩa bẩn được rửa ở lavabô, còn tắm thì chúng tôi dùng một cái chậu to.

Như vậy quả là không dễ dàng gì đối với mẹ. Ban đêm mẹ phải thức vì tôi khóc. Tôi khóc thét lên. Mẹ phờ phạc dậy ra chỗ tôi, bế tôi, ôm tôi. Một tay bế tôi, tay kia hâm sữa, loại sữa mua bằng tem phiếu. Đồng hồ chỉ hai giờ. Bà cô thức giấc, cầu nhàu:

- Chả nhẽ cái con bé này cứ phải khóc thế mới được à?

Sau mấy tuần đấu tranh nội tâm, tôi quyết định gọi điện cho Adam. Đúng thời gian tôi ngừng dùng “tăng tốc”, tôi đã sạch sẽ được hai tuần và mọi chuyện bắt đầu ổn.

Ngày dài hơn, ban đêm nghe thấy tiếng kêu của những chú mèo tháng ba. Tôi đến Smyk và chọn một cái chăn cho con gái của Adam. Loại nhung lông, thật là mềm...

Adam đã thành một ông bố và một ông chồng hạnh phúc. Vợ cậu ta, Natasa có một vẻ đẹp tuyệt vời. Chưa bao giờ tôi gặp một phụ nữ đẹp kỳ lạ như vậy. Cô ta có bộ ngực khổng lồ căng mọng sữa, cặp mông tròn trịa, tóc đen nhánh. Nhìn cô ta thật ngọt ngào và cô ta nói với trọng âm Pháp.

Tôi không có khái niệm cô ta thực sự là người gốc ở đâu. Chắc là vùng Marquez của Macondo hoặc là từ thiên đường.

Con gái Alicja của họ trông như một con chim non nhả nheo. Có đôi mắt to và mái tóc sẫm. Bé hầu như không khóc, chỉ nhìn một cách sắc sảo. Một em bé không có khả năng tự vệ.

Nếu nói về đề tài vĩnh cửu hay thoáng qua thì dứt khoát đứa trẻ là vĩnh cửu. Và bất tử.

Adam đảm bảo là sẽ sống mãi bởi có sự tồn tại của con chim non này.

Đứa con là sự hiện thực hóa.

Sự bổ sung.

Và sự làm đầy.

Là sự kết nối hai thế giới riêng biệt.

Là dấu cộng.

Là nhãn hiệu được đưa ra bất thành linh không câu hỏi.

Là sự soi rọi của Chúa...

Bà cô chẳng hiểu gì về con trẻ. Bà chưa bao giờ có con và cũng không thích con người khác. Bà chưa từng một lần mang thai. Bà cũng có chồng được vài năm - một tay thợ cạo, một tên nịnh đầm mà phần lớn thời gian của lão là ở trong các quán rượu cùng với những phụ nữ với danh tiếng rất đáng ngờ.

Đáng tiếc là bà cô không cho phép lão được hưởng niềm vui giường chiếu với vợ, thế nên kẻ tội nghiệp đành phải tìm thú vui cho mình ở chỗ khác. Trong khi đó thì bà cô nằm dưới bức ảnh Đức Mẹ Đồng Trinh để cho tiềm thức khát khao gặp được một người đàn ông đích thực, người biết cách cho bà ăn đòn một cách nghiêm chỉnh...

Nhưng đó chỉ là tiềm thức. Bản thủ và tội lỗi. Mà bà cô thì lại muốn mình giống như Đức Mẹ. Hoàn hảo và trinh trắng.

Người đàn ông duy nhất trong đời bà là Đức Chúa Giêsu. Cho đến lúc chết bà cô vẫn chưa hề bị ai đụng tới.

Ba năm sau đám cưới thì chồng bà bị chết trong một tai nạn thảm khốc. Ông bị rơi vào gầm tàu điện cùng với một phụ nữ khoác áo lông chồn. Một phụ nữ hút thuốc lá bằng một cái tẩu dài và đi từ ổ điểm này đến ổ điểm khác bằng xe ngựa bốn bánh. Đó là những năm cuối của thập niên hai mươi.

Sau cái chết của lão chồng ngoại tình, bà cô vận váy góa phụ và không cưới ra cho đến tận Đại chiến thứ hai.

Bà không chỉ trích gì mẹ tôi, mà còn có phần thông cảm, bà cứ nhắc đi nhắc lại:

- Cần phải vác cây thánh giá của mình. Cháu hãy nhớ rằng Đức Mẹ Maria cũng đâu có chồng.

Tính cục cằn và tín ngưỡng cực đoan của bà cô làm mẹ rất khó chịu. Bà có khá nhiều tràng hạt, nến, ban thờ. Khi bị tôi đánh thức vào bốn giờ sáng, bà vừa khóc vừa vò tai giứt tóc. Khi lớn hơn thì tôi gào:

- Chúng ta dậy thôi, mặc quần áo thôi.

Tã được phơi trên lò sưởi điện. Mẹ giặt liên tục. Giặt, rũ, phơi. Và thành một vòng tròn như thế. Hết ngày này sang ngày khác, tuần này sang tuần khác, tháng này sang tháng khác. Tất cả chỉ có hai mươi cái tã. Vào những năm đầu của thập niên tám mươi, không thể mua được tã ngoài cửa hàng. Sau khi sinh, sản phụ nhận được một gói dành cho trẻ sơ sinh bao gồm hai mươi cái tã.

Và ngần ấy phải đủ. Mẹ giặt những cái tã ấy vào ban đêm.

Mùa hè thì mẹ phơi ngoài ban công. Một buổi sáng mùa hè oi ả nào đó, mẹ nhìn thấy chị hàng xóm ở ban công bên cạnh. Chị ta cũng đang phơi tã lót. Chỉ có điều là pampers. Tất nhiên là mẹ không biết pampers là cái gì, nhưng mẹ cũng hơi hơi có khái niệm về loại tã lót này nên hỏi:

- Sao chị lại giặt tã dùng một lần?

- Đây là đồ ngoại. Hàng Mỹ đấy. Không thấm nước, nhưng vẫn phải giặt.

Thực tế là như vậy. Hơi vô lý, hơi ảm đạm, nồng nặc mùi những bãi của trẻ sơ sinh và hỗn hợp sữa nhân tạo hâm nóng.

Cuộc đến thăm nhà Adam đã khiến tôi hoàn toàn suy sụp. Nhìn đứa bé của cậu ta tôi chỉ muốn khóc. Bé nhăn nheo và mong manh. Cái gì cũng bé tí tẹo. Những ngón tay, bàn tay, cái mũi bé tí xíu. Natasa cho bé bú.

Ngực cô ấy to như quả bóng bay, còn đứa trẻ được treo trên bầu ngực ấy thì mút dòng sữa truyền sự sống. Có một cái gì đó bóp nghẹt trong tôi. Tôi nghĩ là mình sẽ không bao giờ còn có thể có con được nữa. Mình sẽ vô sinh cho đến hết đời.

Adam tiễn tôi ra bến xe buýt. Tôi nhìn cậu ấy qua cửa kính xe. Adam cứ nhỏ dần nhỏ dần. Không biết cậu ấy có thấy tiếc những ngày xưa? Khi mà cậu ấy có thể ra khỏi nhà bất cứ lúc nào, lên tàu và đi đâu đó? Có thể không về nhà qua đêm mà không cần phải giải thích với bất cứ ai...

Tôi nghĩ rằng có lẽ mình hơi nhớ Adam.

Hình như người đàn ông đầu tiên là người mà ta nhớ cho đến hết đời. Hình như...

Dào ôi, thật vớ vẩn...

Khi đã lớn hơn một chút, tôi ngủ chung giường với mẹ. Mẹ ôm tôi, đặt tay lên bụng tôi và thầm thì: “Của mẹ đây, của mẹ đây, của mẹ đây”...

Tôi thầm thì lại với mẹ: “Của con đây, của con đây, của con đây”... và chúng tôi thiếp đi.

Khi ấy, mẹ là người đàn bà hạnh phúc nhất trên trái đất này.

Mẹ, mẹ, m-mẹ, của con, của con, con yêêê-u mẹ, mẹ, m-mẹ, coon yêêê - u, con yêu mẹ, của con, mẹ-của con, con yêu mẹ...con yêu mẹ... con yêu mẹ...

Bà cô bất thành linh qua đời. Đến hôm nay tôi vẫn còn nhớ cái ngày hôm ấy. Tôi hơn hai tuổi một tí.

Khi đó đã xảy ra một điều gì đó rất lạ lùng. Khi nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thấy Đức Mẹ Maria. Đức Mẹ bay trên đám mây, còn tôi nhìn Đức Mẹ từ một quả khinh khí cầu. Maria to cao với một cái bụng lớn. Đó là một khoảnh khắc. Trò chơi của ánh sáng, một tia sáng và tôi nhìn thấy Đức Mẹ. Đức Mẹ cười với tôi, và tôi cười với Đức Mẹ. Một lúc sau thì Đức Mẹ biến mất. Đức Mẹ tan vào không khí.

Tôi cảm thấy là đã có một điều gì đấy không bình thường. Sau bữa trưa bà cô đi ngủ. Với tròng hạt trong tay. Và bà không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Mẹ hồi sinh sau cái chết của bà cô. Mẹ gói tất cả những đồ vật liên quan đến thần linh vào một cái hộp to rồi cho xuống tầng hầm. Rồi thông phòng.

Sau đấy một thời gian, có một ông bắt đầu lui tới nhà tôi. Ông tên là Victor. mang cho tôi một con vịt bông làm đồ chơi. Tôi chơi với con vịt bông, còn ông ngồi với mẹ trên đi văng, hôn cổ mẹ. Tôi thấy chuyện này khá là lạ lùng, nhưng còn chưa lạ bằng cái lần tôi tỉnh dậy và bắt gặp hai người đang ngủ cùng nhau. Khóa thân, chần dòn đong vào một góc giường.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đàn ông khóa thân. Một trải nghiệm thật kinh khủng. Trước đó tôi đã biết là đứa con trai nào cũng có chim, nhưng tôi không nghĩ là trông lại như vậy. Khi ông ta về, tôi nói với mẹ:

- Mẹ ơi, con không thích chú ấy đến nhà mình và ngủ chung với chúng ta đâu...
- Sao thế? Con không thích chú ấy à?
- Con thích...
- Vậy thì...?
- Chú ấy cứ là lạ thế nào ấy... Chú ấy có cái gì ấy rất lạ...
- Cái gì?
- Ở trên người ấy... Con không biết... Thôi, không sao cả...

Chính là chú Victor đã mua piano cho chúng tôi. Chú ấy cùng với hai người bạn khiêng đàn lên tầng ba. Khi hai người kia đi rồi, chú Victor quì trước mặt mẹ và hỏi mẹ có đồng ý làm vợ chú không.

Mẹ bảo tôi xuống sân chơi. Lúc tôi quay lại, hai người thậm chí không biết. Họ ngồi trên đi văng. Nét mặt chú Victor buồn bã, còn mẹ bình tĩnh giải thích rằng bà không muốn phải ràng buộc mãi mãi, không muốn có con nữa, rằng như thế này là tốt lắm rồi.

- Nhưng em không thể sống một mình được - chú Victor cố thuyết phục...
- Em có sống một mình đâu...

- Anh muốn làm chồng em, muốn tạo dựng gia đình.

- Em đã có gia đình...

Chú Victor thu người lại đi ra và không bao giờ quay lại nữa. Cây dương cầm thì ở lại.

Sau chú Victor là chú Edward. Mẹ quen với chú ấy khi chúng tôi ăn kem trên Smyk. Lúc đó vào khoảng cuối tháng năm gì đó. Gần tết thiếu nhi.

Mẹ đưa tôi đi mua sắm, xong hai mẹ con vào quán cà phê ở tầng trên cùng. Chúng tôi gọi món tráng miệng. Được một lúc thì chú ấy ngồi vào bàn chúng tôi. Chú ấy tỏ ra rất dễ mến và hình như mẹ thích chú ấy thì phải.

Mấy hôm sau chú ấy đưa chúng tôi đi xem phim ở rạp “Mắt”. Đó là rạp phim nổi, ba chiều. Vào đó phải đeo một loại kính đặc biệt và tất cả diễn ra giống như thật. Tôi không thích phim ấy lắm. Phim nói về cá. Cá bơi ra khỏi màn hình còn xung quanh toàn nước là nước. Tôi hơi chán nhưng vẫn nói với chú Edward là phim hay lắm. Mẹ cũng vui. Sau đó chúng tôi đến Công viên Saski đi dạo. Mẹ gọi chú Edward là Ed.

Gọi tắt thế. Chú Ed không bao giờ ở lại nhà tôi qua đêm. Chú chỉ đến vào các ngày làm việc. Thường là vào buổi chiều. Khi muốn ở lại một mình với mẹ, thỉnh thoảng chú cho tôi mấy zloty. Những khi ấy tôi xuống cửa hàng mua nước táo. Loại trong hộp giấy. Nhỏ và có ống hút. Giá sáu zloty. Tôi vênh vang quay lại sân chơi với lũ bạn. Ít có đứa nào dám mua cho mình một hộp nước như thế. Đứa nào cũng chỉ uống nước cam trong túi bóng. Hồi đó tôi sáu tuổi và nhờ có chú Ed mà bỗng nhiên tôi trở thành cô bé được yêu thích nhất tại sân chơi.

Mối quen biết của mẹ với chú Ed kéo dài không lâu. Một hôm, lúc ở trong công viên, chúng tôi vô tình gặp chú. Chú đang đẩy xe nôi, một phụ nữ đi bên cạnh chú.

- Mẹ ơi, nhìn kia, chú Ed.

Chúng tôi đi đến chỗ chú.

- Chào Ed - mẹ nói.

- Ed? - người đàn bà kia ngạc nhiên.

Mẹ nhìn thấy chiếc nhẫn cưới trên tay cô ta. Rõ ràng là chú Ed rất bồi rối.

- Ủ... Em biết không Hania, hồi xưa tụi anh học cùng trường... Hai người làm quen với nhau đi.

Mẹ chìa tay cho người đàn bà kia.

- Vậy ra chị cũng là người Poznan? - vợ chú Ed hỏi mẹ.

- Không. Từ bé đến giờ tôi chỉ sống ở Vacsava... Tạm biệt anh chị - mẹ cắt ngang câu chuyện.

Và thế là kết thúc. Chú Ed không đến nữa.

- Mẹ ơi, chú Ed có đến nhà mình nữa không?

- Không đâu...

- Tại sao?

- Thôi, con có để cho mẹ yên được không?

Trong tình huống này, điều làm tôi buồn nhất là chẳng còn ai cho tôi sáu zloty để mua nước ngọt nữa...

Giờ đây mỗi khi nhớ lại chuyện này là tôi lại phân vân, tại sao lúc ấy mẹ không nói toạc ra: “Tôi là người tình của chồng chị. Anh ấy đến với tôi vào thứ hai và thứ sáu, trong khoảng từ 16g15 đến 18g20. Rất vui được gặp chị...” hoặc là một câu gì đó kiểu như thế. Mẹ có thể làm vậy, nhưng mẹ đã không làm. Đơn giản là mẹ quá kiêu hãnh trong chuyện này. Mẹ không quan tâm đến những chuyện giả dối tầm thường.

Sau cuộc gặp gỡ khó chịu ấy trong công viên mẹ rất chán nản.

Người mà mẹ vừa kịp tin tưởng đã phụ lòng tin của mẹ. Mẹ đã dâng hiến cho người ta toàn bộ con người mình, còn người ta thì đáp lại mẹ bằng dăm ba điều dối trá.

giống nhau cả thôi

Trời âm lên. Tuyết tan. Những đồng băng đen xin chảy theo các con phố. Đất rã băng. Những bầy chim lạnh cóng tản ra. Mùi khó chịu trước mùa xuân. Những người đàn bà cố giữ thăng bằng trên bậu cửa sổ để lau kính. Đàn ông lảng vảng với những bông tulip héo. Có lẽ sắp đến Ngày Phụ nữ...

Tôi không biết, tôi không quan tâm đến chuyện đó. Những gã vô công rồi nghề đứng dưới sân vừa hút cần sa vừa nói về âm nhạc. Trẻ con nô đùa âm ỉ trên đu.

Lũ mèo giao hoan và rên rỉ. Chúng đi vào đêm. Meooooooooo, meoooo, meoo. Nhiều khi tiếng kêu của chúng biến thành âm thanh giống như tiếng khóc trẻ con.

Giấc ngủ đến thật muộn hoặc là tuyệt nhiên không đến. Tôi xem phim trên chương trình “Tôi yêu điện ảnh”, sau đấy chuyển sang kênh Arte của Pháp, còn sau nữa thì chỉ có thể xem ông khói trên RTL (một kênh truyền hình của Đức) hoặc là màn hình chuẩn. 4g15. Bao giờ ngày mới thức dậy đây? Tôi chỉ ước gì đã là ngày mai...

Milena đến thường xuyên. Nó hay mang cho tôi những đồ lót hay hay từ Galeria Centrum. Những thứ mà nó không bán được trên sân vận động. Chỉ một cái phẩy tay nó đã có thể cuốn được bộ đồ giá cả ngàn zloty. Nó là một người hoàn hảo. Không ai có thể nghĩ rằng cô bé với gương mặt thiên thần ấy lại có thể là một con ăn cắp.

Thỉnh thoảng nó lấy từ cửa hàng về những đồ mỹ phẩm dùng để thử. Những lần ấy chúng tôi có cả một tối rất trịnh trọng. Ăn mặc đẹp, trang điểm nghiêm chỉnh và đi phố. Chúng tôi đến Pizza Hut, gọi một salad to dùng, chén xong thì chạy không trả tiền. Khi không muốn ăn nữa thì chúng tôi gọi cà phê với váng kem lạnh trong một quán cà phê ẩm cúng nào đấy. Và khi ấy thật dễ chịu.

Chúng tôi nói chuyện, cười.

Như hồi nào. Chỉ có những cặp mắt là khác...

Tôi lại đến nhà Adam. Con gái cậu ấy thơm mùi hạnh nhân và sữa.

Bé có ngấn ở cổ, và mùi thơm kia tỏa ra chính từ đó. Thật khó tả. Làm người ta chỉ muốn ăn.

Khi lại gần đứa bé sơ sinh ấy, tôi cảm nhận một năng lượng nào đấy. Một sức mạnh... Tôi cũng không biết, tôi không hiểu vì sao.

Bé gái tên là Alicja - có nghĩa là đến từ Xứ sở Diệu kỳ.

Natasa chỉ cho tôi xem hình ông sao trên bụng cô ấy, có từ sau khi mang thai. Chỗ dưới rốn.

Cô ấy bảo rằng đó là dấu vết của đứa con.

- Mẹ ơi, có phải đàn ông đều giống nhau và họ chỉ nghĩ đến mỗi một chuyện?
- Mẹ cũng không biết nữa, mẹ có biết hết đàn ông đâu.
- Thế còn những người mà mẹ biết?
- Những người mà mẹ biết thì đúng là như vậy.

Sự thật đúng như thế cho đến khi chú Albert xuất hiện. Chính là tôi biết chú ấy trước. Đúng hơn là chú ấy biết tôi. Đơn giản là chú ấy gặp tôi trên phố và nói rằng chú ấy là người chụp ảnh. Chú hỏi tôi

có muốn để chú ấy chụp cho vài kiểu ảnh không. Tôi đồng ý. Đạo ấy tôi mười ba tuổi hoặc gần gần thế. Tôi không nhớ chính xác, nhưng chú Albert đã tạo cho tôi ấn tượng mạnh mẽ. Chúng tôi vào công viên, sau đó chú lấy số điện thoại của tôi. Tôi rất sung sướng và bắt đầu mừng rỡ ra cảnh chẳng bao lâu nữa tôi sẽ là một người mẫu nổi tiếng.

- Người chụp ảnh ấy là ai thế? - mẹ hỏi. - Từ đâu mà con quen anh ta?... Con cẩn thận đấy nhé, làm sao mà biết được anh ta là người thế nào...

Mấy hôm sau thì chú ấy gọi điện đến bảo là có mấy cái ảnh dành cho tôi.

Mẹ giật ống nghe và nói rằng nếu muốn đưa ảnh thì chú ấy có thể đến nhà. Mẹ cho chú địa chỉ và kết thúc câu chuyện.

- Mẹ ơi, sao mẹ lại làm thế? Chú ấy muốn gặp con cơ mà. Con không thích chú ấy đến nhà mình. Con thích chú ấy đưa con đến quán cà phê cơ.

- Nhưng mẹ không muốn để cho một tên cướp đưa con ra nước ngoài. Nếu là người tử tế thì anh ta hãy đến đây, mặc dù mẹ rất nghi ngờ điều này...

Chú Albert đến. Cho xem ảnh. Nói chuyện với mẹ rất lâu. Thứ bảy sau đó chú đưa chúng tôi đến một lâu đài nhỏ gần Vacsava. Lâu đài hóa ra chỉ là một phế tích nằm gần một vùng đầm lầy. Mẹ phản khởi lắm.

Chú Albert cho chúng tôi mặc những cái váy kiểu cổ, dài, có đăng đen và xếp nếp. Chú đưa cho mẹ một cái mũ có vành, còn tôi thì đội một bộ tóc giả xoắn tít. Chú bảo chúng tôi đứng trên nền thảm nho dại rồi bắt đầu chụp. Sau đấy chú đổ hạt dẻ ra, rồi lại ôm đến bao nhiêu là lá nửa vàng nửa xanh rồi bảo chúng tôi lăn trên thảm lá đó.

Khi mặt trời lặn thì chúng tôi vào trong nhà. Lâu đài ở trong tình trạng không được tốt. Có hai phòng được bày biện, phần còn lại không ai sử dụng đến. Không có cửa sổ, nóc bị dột, còn nền nhà thì đầy gạch vụn.

Có ba con chim bồ câu đậu trên xà phía dưới trần nhà.

- Chỗ này đẹp quá... - mẹ nói.

Chú Albert lấy trong ô tô ra bánh pizza nguội, thấp nền và mở một chai vang.

- Mọi người ở lại đêm nay chứ?

Kể từ lúc đó, mẹ như bị bỏ bùa mê...

Chúng tôi ở lại. Tôi ngủ ở phòng riêng, trong một chiếc giường có màn che.

Tấm màn này là một mảnh đệm màu xanh thẫm, căng giữa bốn thanh xà. Chiếc giường kêu cọt két và có mùi rất đặc trưng của đồ gỗ cổ. Lúc tôi dậy và ra sân thì bắt gặp mẹ đang ngồi trên bậc thang trước nhà.

- Chào mẹ, mẹ thế nào?

- Điều mà có lần mẹ nói với con về đàn ông ấy, không đúng đâu. Không phải tất cả họ đều giống nhau.

Và chuyện đã xảy ra.

Mẹ đã yêu. Bằng tai. Chú Albert cũng thế. Có lẽ...

Mẹ bắt đầu về nhà muộn. Hồi đầu tôi rất ghét mẹ vì chuyện đó. Tôi ghen. Tôi khó chịu vì thứ bảy chủ nhật nào chúng tôi cũng đi với chú ấy. Nhưng một thời gian sau, thay vì đi cùng họ thì tôi ở lại nhà. Tôi có thể làm những gì mình thích. Tôi rủ các bạn gái ngủ lại. Sau đấy đám bạn gái được tôi thay bằng bạn trai. Mẹ chẳng biết tí gì. Còn tôi tự trưởng thành. Tôi thử nghiệm với ma túy, nhận biết cơ thể

mình. Lần đầu tiên thật thất vọng. Biết làm sao được, hình như vẫn thường xảy ra như vậy. Nhưng lần đầu tiên của lần thứ hai cũng chẳng hơn gì. Có lẽ vì khi đó chúng tôi nướng hơi quá.

Lần đầu tiên của lần thứ ba thì thật tuyệt vời. Tiếc là lần thứ ba chỉ xảy ra đúng một lần, cậu ta không muốn gặp tôi thêm nữa.

Tôi muốn kể với mẹ chuyện này, nhưng hình như mẹ không có thời gian cho tôi. Mẹ đang trải nghiệm tình yêu lớn của mình. Còn tôi trải nghiệm lần thất tình đầu tiên ...

Thường thì thế này, người đàn bà đáp lại sự đụng chạm của đàn ông bằng tình cảm. Tại khoảnh khắc đỉnh điểm và trong lúc sinh nở, não của phụ nữ tạo ra cùng một loại hoóc môn đảm trách sự gắn bó. Khi người đàn bà làm tình với người đàn ông và cảm thấy thích, chị ta sẽ bị nghiện anh ta về mặt tâm lý. Đó là sự tinh vi của tự nhiên, nó ban cho giống đực lợi thế và quyền lực.

Đêm nào tôi cũng mơ thấy sông. Một dòng sông khô cạn phủ đầy bột xám. Tôi bơi ngược dòng. Xung quanh tôi là những con cá chết phoir bụng lên trời. Việc giải thích giấc mơ này như phản ánh sự bế tắc là quá đơn giản. Ở đây muốn nói đến một cái gì đó khác hơn.

Tôi nghĩ rằng ý nghĩa thực sự của nó là: im lặng cũng có nghĩa là dối trá...

Tôi lại xài “tăng tốc”. Nhiều. Lại không ngủ, không cảm xúc. Lại thấy ồn và nhẹ nhàng. Tôi nghĩ: Chỉ một chút nữa thôi, chỉ một lần nữa. Căn nhà trống rỗng. Bụng trống rỗng. Tôi không có ai. Thậm chí là bản thân mình. Một trạng thái vô cảm. Nhưng kể cả thế cũng đâu có gì quan trọng. Giờ đây quan trọng nhất là thoát khỏi những giấc mơ kia.

Những cái đầu cá bơi quanh tôi ấy. Và sau đây tất cả sẽ tốt đẹp...

Thỉnh thoảng Pavel đến. Gần đây hắn cũng xài nhiều. Hắn mang băng cát-sét đến và chúng tôi xem cho đến sáng. Bắn giết, máu, sex. Tôi chán cái thể loại điện ảnh được gọi là nghiêm túc. Hàng ngày người ta nhìn thấy quá nhiều những thứ đó. Gần đây tôi thích tốc độ. Đua xe, ô tô...

Và cứ như vậy cho đến sáng. Khi bộ phim cuối cùng và những hàng chữ cuối cùng kết thúc, tôi nhìn vào màn hình trống. Tôi cứ nhìn trân trân vào cái màn hình khốn kiếp với bộ điều khiển từ xa trong tay và cái gạt tàn đầy đầu mẩu thuốc lá. Tôi nhìn xuyên qua màn hình. Nhìn ra phía sau màn hình. TV vỡ tung ra thành từng mảnh. Một mảnh thủy tinh cắm vào tim tôi. Tôi sợ hãi nhìn vào góc phòng. Tôi sợ những cái bị TV che khuất. Cái đang rình rập tôi ở góc phòng. Tôi sợ chính mình. Chính mình bị bỏ rơi...

Và tuyết lại rơi. Lại một màn trắng. Mùa đông đó là mùa của “tăng tốc”. Những đêm trắng, dài, có biết bao việc để làm. Ví dụ như đan áo. Ví dụ như... Hoặc là chải tóc rụng trên thảm. Cũng có thể viết đầy một quyển vở trăm trang, chỉ để viết thế thôi. Tôi nghĩ là tôi có được sự tĩnh tâm. Một cái gì đó ở mức độ cao hơn tiềm thức. Những thèm khát của thân xác tôi đã giảm xuống mức tối thiểu.

Màn trắng lấp đầy tâm trí tôi. Cuối cùng tôi lại tỉnh khỏi...

Hình như mũi tôi dài ra. Và nụ cười méo mó. Có lẽ vì dối trá.

Tôi mơ thấy giết người. Tôi tự giết mình. Có nghĩa là có hai chúng tôi. Tôi và tôi.

Tôi giết cái con bé tôi thứ hai ấy. Rồi chia nó ra thành những mảnh nhỏ và giấu dưới gầm giường. Tôi gói những mảnh của mình vào túi nilon rồi mỗi ngày vứt đi một túi. Và cứ như thế suốt một năm trời. Tôi bị chia nhỏ ra thành ba trăm sáu mươi lăm mảnh.

Ngày tròn trăng của tháng tư. Vào ngày trăng tròn, tim đập nhanh hơn. Mạnh hơn. Vội vã đi đâu đó một cách mù quáng. Về phía trước. Vào ngày trăng tròn, những giấc mơ thật mềm mại. Những cái vò trơ tuột của đêm bạch tuộc. Tôi thả luồng gió xuân vào phòng. Lại có thể uống rượu vang ngoài ban công. Mở máy nghe đĩa vào hai giờ sáng. Mở một chai rượu vang và suy ngẫm cho đến sáng. Và sau đó thì tắt. Minh. Khởi cái đó.

Cũng có thể xoay quanh trục của chính mình. Xoay vòng tròn và ngã xuống đất, thấy trời quay quay trong mắt. Và sẽ tốt đẹp...?

* * *

Milena thôi. Không phải từ ngày mai. Mà từ hôm nay. Nó thậm chí có cả thuốc. Có một ai đó đã cho nó. Cái người đã không cai được, đã không chịu nổi. Hình như rất khó có thể chịu đựng được. Nó bảo tôi không được cho nó ra ngoài. Mà lúc nào cũng phải ở cạnh nó.

Tôi đã luôn ở cạnh nó. Tôi tìm được một loại thảo mộc. Tôi cũng không biết đây có phải là cách tốt không. Chúng tôi nói với bố mẹ nó và mẹ tôi là chúng tôi đi nghỉ mùng một tháng năm ở Núi Thánh.

Milena ngủ. Nó thở chậm. Tôi kiểm tra mạch của nó. Tôi rất lo cho nó.

Milena dậy. Nôn ra giường. Giở mình sang phía kia. Rồi ngủ tiếp. Tôi thay ga trải giường và đắp chăn len cho nó.

Milena lại thức giấc. Nó uống ba viên hydroxyzyn, hai viên nitrazepan, hai xanax. Nó bò sang phòng tắm. Mang ra cho tôi một gói nhỏ.

- Mình cầm lấy... hủy đi - nó nói - để người ta không còn liên tưởng đến cái gì nữa...

Tôi khuyên nó nên ăn một chút gì đó, nhưng nó không muốn. Nó nằm co ro trên đi-văng. Gác chân lên tường. Toát mồ hôi nhưng lại run như là bị rét.

- Mẹ kiếp. Nếu mà người ta nói hết với tụi nó, thì chắc là tụi nó đã tìm được cho người ta thuốc giải độc. Ba ngàn, nhưng mình ngủ suốt. Chẳng cảm thấy gì...

Milena quần quai vì đau. Vùi mặt vào gối khóc.

- Được bao lâu rồi? Con người của người ta có bình thường không...? Nó hỏi tôi.

Tôi nhìn vào mắt nó.

- To. Đặc biệt to...

- Được bao lâu rồi?

- Hai ngày...

- Mẹ kiếp... Mới có hai thôi à?... Cho người ta thêm xanax đi. May ra sẽ ngủ được...

Nhưng nó không ngủ được. Nó trần trọc trong chăn. Giở mình hết bên này sang bên khác. Nó rên rĩ và lẩm bầm gì đó. Có lẽ là những lời nguyên rủa.

- Anka, mình thức suốt à? Mình có ngủ không?

- Không, người ta không ngủ.

- Mình đã hít bột chưa?

- Mình thôi đi.

Milena không từ bỏ ý định.

- Cho người ta một ít thôi. May ra sẽ qua nhanh hơn.

- Milena, mình thôi đi. Người ta chẳng có gì hết. Một chết người đây này. Người ta đi ngủ đây.

Chúc ngủ ngon.

Tôi khóa trái cửa. Cất chìa khóa. Cho Milena uống hai viên tranxen, ba mefacit, một hydroxyzyn và hai viên vitamin tổng hợp. Cho nó nhiều viên hơn... Tôi nghĩ là thế này thì Milena sẽ dịu bớt và yên hơn. Còn tôi thì nằm ngủ trên tấm đệm đặt ở góc phòng đằng kia.

Tiếng động từ trong bếp làm tôi tỉnh giấc. Milena nằm trên sàn nhà. Chắc là nó bị ngã. Tay cầm ống nghe điện thoại. Nó gọi cho người bán. Tôi giăng ống nghe và nghe thấy giọng nói quen thuộc của Pavel.

- Cậu đừng đến đây được không. Bọn mình đang cai - tôi nói.

Tôi giúp Milena dậy. Nước mắt nó ngân ngấn. Toàn thân run rẩy.

- Người ta không chịu nổi nữa đâu. Không thể.

- Không được - tôi nói. - Mình phải chịu và không được gọi đi đâu hết. Được gần ba ngày rồi cơ mà.

- Vào đây, người ta bật phim cho mình xem...

Tôi bật phim. Mang nước trái cây cho nó. Trông nó tội nghiệp quá. Một cô gái bé teo với khuôn mặt thiên thần. Tôi ôm nó. Ngửi thấy toàn mùi ma túy, mồ hôi, thuốc và đủ thứ kinh tởm khác. Nhưng tôi không tránh ra. Tôi ngồi trên đi-văng với nó và tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn, rằng chúng tôi sẽ thành công. Tôi mong muốn biết bao rằng đó sẽ là sự thật. Milena run rẩy, nguyên rủa, khóc. Giở mình hết bên nọ sang bên kia. Cuối cùng, quá mệt, chúng tôi thiếp đi.

Khi tôi tỉnh dậy, đã một giờ chiều. Thấy thiếu Milena. Không có nó trong phòng. Tôi chạy vào phòng tắm, rồi xuống bếp. Chìa khóa nằm trên bàn. Cửa nhà để mở... Không có gì hết. Không một mẫu giấy, không một tin để lại. Thuốc vẫn đầy. Cái ba lô nằm trên nền sành. Không đóng. Năm mươi zloty cuối cùng của tôi trong ví đã biến mất...

thần hộ mệnh là ai?

Milena không quay lại. Tôi muốn gọi điện cho nó, nhưng kể từ dạo bố của Milena nhận được những cú điện thoại nặc danh của những ông bồ của mẹ nó thì họ đã đổi số điện thoại. Tôi định đến chỗ nó, nhưng cũng chẳng để làm gì. Biết nói gì với nó. Có lẽ cùng lắm là bảo nó trả lại tiền. Nhưng mà thôi. Tôi sẽ không chiến đấu vì Milena nữa. Đó là chuyện của nó... Như thế này tôi cũng đã quá buồn cười khi tin rằng nó thành công ngay sau lần đầu tiên.

Tôi đến chỗ mẹ và chú Albert. Tôi nói với chú là tôi cần phải nghỉ ngơi.

Chú chẳng hỏi gì. Chú không muốn ép buộc tôi điều gì cả. Chú vẫn còn nhớ lần nói chuyện cách đây mấy tháng của chúng tôi.

- Hay lắm - chú trả lời - hai tuần nữa chú sẽ lên rừng để chụp ảnh. Nếu cháu thích thì có thể đi với chú. Có vương gì không?

Tôi đếm từng ngày. Còn mười hai ngày nữa. Tôi tự nhủ mình sẽ thay đổi tất cả.

Hiện tại tôi chẳng thể nghĩ ra được cái gì... Tôi đi tàu điện hết vòng này đến vòng khác. Tôi ngồi ở ghế dưới cùng và quan sát. Người nào cũng bốc mùi mồ hôi. Họ đi làm về, khuôn đủ loại túi. Hơi thở của họ hòa lẫn với hơi thở của tôi. Tôi ngửi thấy mùi hành để lạnh, mùi thuốc lá, mùi nước hoa nhái mua ở Trung Tâm, mùi kẹo cao su, chính xác là đủ cả. Họ xô đẩy, xin lỗi, dịch chuyển. Họ vung vẩy những chiếc túi nhựa quảng cáo, họ tranh cãi xem ai già hơn, ốm hơn để xứng đáng được ngồi, biết làm sao được...

Tôi nhìn qua cửa kính, đưa mắt tìm Milena. Tôi hy vọng là sẽ nhìn thấy nó ở một bến nào đấy, tôi sẽ vẫy nó, nó sẽ nhảy lên toa tàu hôi hám này và chúng tôi cùng nhau đi đến một chỗ dễ chịu nào đấy. Nhưng chẳng có gì hết. Thật tiếc.

Khắp nơi chỉ toàn những gương mặt xa lạ.

Tôi muốn để lại thân xác và tránh sang một bên để nhìn tất cả. Nhìn trộm. Hoặc là thậm chí không phải nhìn. Mà đơn giản chỉ là ở vào vị trí của thần linh trong khoảnh khắc.

Thỉnh thoảng tôi lại rơi vào trạng thái rất lạ. Tôi chờ người ra bất động. Nhìn đầu đó lên tường. Và thấy thật dễ chịu. Từ trong góc bước ra. Thần hộ mệnh của tôi. Xoa xoa tay sung sướng. Nắm trong tay đám rối dương của tôi. Mạnh đến nỗi tôi co rúm người lại vì đau. Và muốn khóc. Nhưng không hiểu sao lại không thể. Tôi cũng không biết nữa. Giống như là nước mắt đã đông cứng lại thành cột băng trong mắt tôi. Những con người mặ.

Và tôi đợi. Tôi bất động nhìn vào trống rỗng và đợi. Tôi đợi cho đến khi vị thần hộ mệnh ấy của tôi đi qua. Để tôi lại trong yên tĩnh rồi biến mất...

Dẫu rằng... với ngài tôi thấy thật dễ chịu. Tĩnh lặng.

Với thần thì thế nào cũng được. Thần không phân vân và không đong đếm. Không đòi hỏi gì và cũng chẳng nhận gì. Thần đón nhận tôi trọn vẹn. Không của hồi môn và không trình. Không lọn tóc vàng, với cái bụng bị nạo rỗng, với mảnh băng trong tim.

Với sự dối trá trong mắt. Và không trang điểm.

Tôi đón nhận thần và tôi không phản đối. Thần ngồi với tôi bên tách cà phê chiều và im lặng.

Thần là một nửa chưa tìm thấy của tôi. Là người cha không tồn tại của tôi. Là đứa con không được sinh ra của tôi. Thần thay thế tất cả những người đã rời bỏ tôi.

Thần là người mà lúc này tôi cần hơn bao giờ hết.

Thần làm tôi đau, nhưng với người tôi thật hạnh phúc. Một cách rất riêng. Trừu tượng, buồn và tang tóc...

Ban đêm, khi nằm trên giường, tôi nhìn thấy bên cạnh mình có hai cái cánh nhô ra dưới chăn.

Đó là thần đang nằm cạnh tôi. Tôi cảm thấy ngón tay của thần viền theo nét miệng tôi như thế nào.

Và sau đấy thần thì thào: “Xììì, đừng nói gì cả”.

Tôi biết cái tồn tại giữa tôi và thần, đó là bí mật. Sự nồng nàn câm lặng. Tôi biết là thần biết tất cả. Phản chiếu tôi trong gương. Tạo nên ảo ảnh. Thần có thể vẽ lại những đường vân tay của tôi từ trí nhớ. Thần đọc ngược tôi. Anna-annA.

Dấu vết giữa tôi và thần bị xóa nhòa. Và tôi không còn biết tôi kết thúc ở đâu và thần bắt đầu từ chỗ nào.

Thần trú ngụ trong tôi và như vậy thật là hay. Thần biết là tôi sẽ còn cho thần cơ hội. Tôi cho phép thần sinh ra sự thật.

mẹ nhìn thấy tiên nữ

Chú Albert đã giữ lời hứa. Chú chở tôi đến nhà vườn của chú ở Puszczy Białowieska. Trong tĩnh lặng hoang dã. Tôi cần điều đó. Và một người để chăm sóc tôi. Dù chỉ là đôi chút. Mẹ ở lại Vacsava. Tôi thấy lạ. Ngăn ấy ngày tròn vẹn, mà lại ở một chỗ đẹp như thế này. Lúc đầu cái gì cũng làm tôi khó chịu. Chú Albert nấu nướng và lo làm sao để tôi ăn được nhiều. Điều này làm tôi bực mình nhưng một mặt tôi lại không muốn làm chú buồn.

Chúng tôi ăn, thảnh thơi uống vang vào bữa tối, chúng tôi đi xe đạp.

Có một lần thậm chí chúng tôi còn nhìn thấy cả con ngựa vằn. Chú cứ đứng tự nhiên giữa đường rừng. Tôi thì hoảng sợ, nhưng chú Albert bảo nó phải sợ tôi mới đúng chứ không phải là tôi sợ nó.

Với tôi chuyện đi thật hay.

Chú Albert chụp rất nhiều ảnh, còn tôi tắm nắng được ít nhiều. Tôi không có áo tắm, thế nên tôi phơi nắng trong bộ đồ lót. Chú Albert cười tôi và bảo tôi cứ cởi hết ra, không việc gì phải ngại.

Để khuyến khích tôi, tự chú cởi hết quần áo.

Kể cũng lạ, vì có vẻ như chú hơi coi tôi còn trẻ con. Chú hơn tôi mười hai tuổi và cho rằng tôi là con bé vô tích sự.

Nhưng tôi thích chú. Chú có thân hình đẹp. Thon thả và mạnh mẽ. Tôi rất thích.

Nhưng tôi không thể nghĩ được gì nhiều hơn.

Và chuyện đã xảy ra. Mai là chúng tôi về. Chúng tôi đi dạo rất lâu. Chẳng nói gì. Thật êm đềm và yên tĩnh. Và đột nhiên chúng tôi nghe thấy tiếng sáo từ xa vọng lại. Âm thanh lướt trong không gian và đến gần chúng tôi. Ai đó đang thổi flute.

- Đây là những nàng tiên - chú Albert thì thào.

Tôi ngạc nhiên nhìn chú.

- Tiên thật đấy. Họ mời chúng ta đến dự tiệc.

Chú nghe rất chăm chú. Chú không đùa tôi. Giai điệu ngày một rõ hơn. Tưởng như chỉ cách một tầm tay.

- Chú... - tôi nắm tay chú và nhìn sang bên cạnh theo bản năng. Tôi nhìn thấy một cái nơ nhỏ màu đỏ trên bụi dâu đất. Chúng tôi ngồi thụp xuống. Trên một bụi khác cũng có một dải lụa đỏ. Và trên bụi tiếp theo cũng thế. Những dải lụa ấy làm thành một sợi dây.

Đó là những nàng tiên đánh dấu đường cho chúng tôi.

- Cháu có thích đến đây không?

- Cháu không biết.

- Hình như là nếu ai mà nhìn thấy tiên thì người đó sẽ không bao giờ có thể trở về với thế giới loài người được nữa.

Tôi chẳng nói gì, nhưng chúng tôi bắt đầu đi về phía mà chúng tôi đã từ đó đến đây. Giai điệu bỗng nhiên im bặt.

Chúng tôi đã từ chối các nàng tiên. Có lẽ họ sẽ không bao giờ mời chúng tôi nữa...

Buổi tối tôi uống khá nhiều rượu vang. Tôi với chú Albert ngồi trước cửa nhà nói chuyện. Tôi kể

với chú về đứa trẻ. Về tất cả.

Lần lượt. Tôi muốn kể với chú chuyện đó. Tôi chưa bao giờ kể với ai về những gì mình cảm thấy, về tất cả những giấc mơ ấy và về cái điều mà tôi sợ nhất. Chú Albert nghe. Trời lạnh và đã muộn. Chúng tôi chuyển vào trong bếp. Chú Albert mở thêm một chai vang nữa. Còn tôi thì nói. Kể cũng lạ. Tôi cảm thấy mình có thể kể với chú mọi chuyện mà không sợ hậu quả. Khi tôi im lặng, chú ôm tôi. Và chú vuốt ve má tôi.

Tôi cảm thấy thật tuyệt vời và tôi nhận ra rằng chưa có một người đàn ông nào chạm vào tôi theo cách đó. Tôi thấy hưng phấn mãnh liệt. Chú Albert hôn tôi. Chúng tôi mơn trớn nhau như hai kẻ điên, nhưng rồi bỗng nhiên mẹ hiện lên.

Và tôi đột ngột rời ra.

- Chú, chuyện này thật vô nghĩa...

Tôi giam mình trong phòng. Rất lâu mà không thể chớp mắt được. Tôi nghĩ là có thể chú sẽ vào. Cho dù chỉ để chúc ngủ ngon. Tôi muốn chú cứ mở cửa và lảng lảng nằm xuống cạnh tôi. Tôi muốn được ngủ với chú và không nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

Không bị lương tâm cắn rứt. Tôi muốn chú vào dù chỉ là một lúc.

Chỉ để chạm vào tôi thôi. Để cảm thấy chú ở trong mình.

Tôi biết rằng nếu chú xuất hiện ở cửa, tôi sẽ cho phép chú làm tất cả. Tôi sẽ trao cho chú toàn bộ con người mình. Chú có thể cởi tôi ra thành những mảnh nhỏ. Tôi sẽ đầu hàng vô điều kiện. Khi chúng tôi yêu nhau xong, tôi sẽ lấy tay che mặt để chú không nhìn thấy những giọt nước mắt chảy trên má tôi. Để tôi không tình cờ nhìn chú rồi yêu chú. Tôi sẽ nói một điều gì đó ngu xuẩn, một điều gì đó vô nghĩa và chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh. Chú sẽ trả lời một câu nào đấy. Hoặc là không.

Nhưng Albert không xuất hiện. Albert - người đàn ông của mẹ tôi.

Tôi đã thành công. Tôi cảm thấy thế. Lần này thì tôi thực sự thành công. Chúng tôi lặng lẽ đi. Không một lời nào về chuyện hôm qua. Như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Mẹ không thể biết được. Mặc dù tôi nghĩ rằng đằng nào thì mẹ cũng biết hết.

Không có mẹ ở nhà. Lạ thật, vì tôi nghĩ là mẹ sẽ chờ chúng tôi...

Và khi đó đã xảy ra. Bất thành linh. Những tiếng điện thoại, những người nào đó, chú Albert xanh như tàu lá, taxi, bệnh viện, bác sĩ, chuyện gì đang xảy ra? Tôi không cảm nhận được điều gì hết. Chú Albert, đã xảy ra chuyện gì? Chú không nói gì hết... cứ càng lúc càng tái mét. Đó là tai nạn, thưa ông, xương sườn đâm vào phổi phải, xin ông bình tĩnh, ông có phải là người thân không ạ? Cần phải ký... Ký cái gì? Cô cũng là người thân à? Ôtô bị kéo mạnh, đó không phải là lỗi của bà ấy, một gã điên nào đấy, say, đã đâm vào bà ấy, chú Albert, đã xảy ra chuyện gì? Gã ta đã chạy khỏi nơi xảy ra tai nạn, không ai biết đi đâu... Đã xảy ra chuyện gì? Cô là con gái phải không?

Mẹ cô đã bị tai nạn ô tô. Bà ấy đã chết...

...

Mẹ ở đâu?

...

Một tháng trôi qua kể từ đám tang. Tôi vẫn không tin được là không còn mẹ nữa.

Và có lẽ không bao giờ tin được. Cả tôi, cả chú Albert đều không nói “đã chết”. Chúng tôi nghĩ ra

một ẩn dụ, là mẹ đã nhìn thấy tiên nữ. Và chúng tôi bám chặt vào phương án này. Như thế sẽ nhẹ nhàng hơn.

Mẹ bị tai nạn. Vào khoảng vài tiếng trước lúc chúng tôi khởi hành. Mẹ đi làm về. Bà phải dừng lại lâu hơn một chút. Khi mẹ đi qua ngã tư, một chiếc *renault* màu xanh đen từ khúc ngoặt đi ra. Nó chạy cỡ sáu mươi kilômét giờ. Đâm thẳng vào chiếc *cinquecento* đỏ mà mẹ đang lái. Mẹ bị chấn động nhẹ, nhưng vẫn kịp ra khỏi xe:

- Đi kiểu gì thế hả, điên à? - mẹ la lên, và một lát sau đó thì mẹ định thần lại được, rằng chiếc *renault* màu xanh đen bắt đầu chạy. Mẹ vội vàng ghi lại biển số và gọi cho cảnh sát. Một lúc sau thì mẹ ngã ra đất.

Những người chứng kiến tai nạn gọi xe cấp cứu. Họ nghĩ là mẹ bị ngất. Có một người đã cố làm hô hấp nhân tạo cho mẹ. Mười lăm phút sau thì xe cấp cứu đến. Bác sĩ khám cho mẹ và xác định là bà đã chết.

Tai nạn đã làm mẹ bị nhiều thương tổn bên trong. Xương sườn đâm vào phổi phải. Mẹ đã ngừng thở...

Lúc nào tôi cũng tưởng như chỉ một lát nữa thôi là tôi nhìn thấy mẹ, tôi sẽ nói với mẹ tất cả, và chúng tôi sẽ đi đâu đấy. Tôi ngồi trong bếp nhà chú Albert và đợi mẹ. Chỉ đơn giản thế. Khi chuông điện thoại reo, tôi thầm cầu nguyện để nghe thấy tiếng mẹ trong ống nghe. Chú Albert mang tất cả những thứ thuộc về mẹ lên gác xép. Chú thử một mình. Không có mẹ. Nhưng chú đã nhầm khi nghĩ rằng đã không còn mẹ nữa.

Cách đây mấy ngày tôi nhìn thấy mẹ ở sảnh. Lúc ấy trời tối, mẹ đứng đối diện với tôi. Nhìn thẳng vào mắt tôi. Mẹ trẻ hơn, tóc ngắn. Giống tôi. Mẹ cười và tôi cũng cười.

Cả hai im lặng. Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy thật bình an.

- Mẹ ơi... Mẹ...

- Có chuyện gì thế? - chú Albert bật đèn.

Tôi ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình nhìn vào gương. Mẹ biến mất. Chỉ có tôi, chú Albert - và cái ánh sáng chết tiệt mà chú vừa bật lên.

- Chú làm gì thế hả?... Chú làm thế để làm gì? - tôi rơi vào trạng thái điên loạn. - Chú bật đèn lên để làm gì? Đúng là đồ điên, đồ dở hơi - tôi lao vào đâm chú - đồ dở hơi khôn kiếp. Chú làm hỏng hết rồi...

Tôi khóc như trẻ con... Tôi muốn mẹ quay lại. Mẹ lại đứng trong gương và cười. Tôi muốn mẹ ở đây. Giêsuma, còn bao nhiêu chuyện tôi chưa nói với mẹ. Còn bao nhiêu chuyện tôi chưa xin lỗi mẹ. Ví dụ như cái lần tôi với mẹ cãi nhau và tôi đã gầm lên: “mẹ đẻ con ra làm gì, để làm gì nào?”. Còn mẹ chẳng nói gì, chỉ nhìn và nước mắt rung rung. Tại sao lúc ấy tôi lại nói với mẹ như thế...

Tôi cuộn tròn người lại. Nhắm mắt...

- Cháu không thể ngủ ở đây được.

- Chú đừng có dở hơi nữa.

Chú Albert về phòng mình. Một sự yên tĩnh câm lặng... Sau đó giữa mộng mị và ảo giác, tôi cảm thấy có ai đó đắp chăn ấm cho tôi. Mềm mại và dễ chịu biết bao. Nhưng tôi biết rằng đó không phải là mẹ. Đó là chú ấy.

* * *

Chú Albert bảo tôi đến ở với chú. Tôi không biết ai cần ai hơn. Chú cần tôi hay là tôi cần chú...

Căn hộ trong chung cư chúng tôi cho một đôi còn trẻ thuê. Khi tôi với chú Albert gói ghém đồ đạc

của tôi và dọn dẹp, chúng tôi thấy đằng sau giá bếp độ hai gam amphetamine. Rồi trong phòng tắm tôi lại tình cờ thấy một hộp đựng xà phòng đầy đốt thuốc lá, còn đằng sau viên đá lát lò sưởi mà có thể cậy ra được, là một túi nilon đựng ma túy. Vết tích của Milena. Pavel nói là nó đi chữa bệnh. Hình như là ở trung tâm, nhưng không hiểu sao tôi không tin chuyện này. Phải đợi xem thế nào...

Có lẽ tôi không còn là trẻ con nữa. Tôi đã không còn mẹ, mặc dù đêm nào tôi cũng mơ thấy mẹ. Như thế giống như là mẹ vẫn hơi hơi ở đây... Hôm qua mẹ rất tươi tỉnh và thanh thản. Mẹ bảo tôi đừng sợ và đừng lo lắng về cuộc đời.

Bởi cuộc đời chẳng qua chỉ là một hồi ngắn giữa hàng ngàn hồi khác. Một chuyện tình nhỏ chẳng mang ý nghĩa gì...

Không biết chú Albert có mơ thấy mẹ không? Tôi không hỏi. Chú hầu như không nói năng gì. Suốt ngày ngồi trong studio làm ảnh. Một thứ lá cải thương mại nào đó cho các tạp chí “phụ nữ”. Thỉnh thoảng chú lại rơi vào trạng thái buồn đến mức về đêm, chú ngồi trong phòng tắm mà đập đầu vào tường. Chú cứ nghĩ vớ vẩn rằng mẹ chết là tại chú.

Tôi lo cho chú. Sợ chú sẽ làm điều gì đấy, sẽ tự tử. Chú thật lạc lõng và yếu đuối. Chỉ cần đẩy nhẹ là mọi cái nơi chú sẽ sụp đổ như những quân domino. Một lần, không thể chịu đựng nổi, tôi vào phòng tắm chỗ chú đang đứng và dội lên đầu chú một xoong nước lạnh. “Chú lau nền nhà đi rồi mình đi ngủ” - tôi nói.

Chú tỉnh táo lại phần nào.

Kể từ dạo mẹ nhìn thấy tiên nữ, mọi cái đều thay đổi. Tôi và chú Albert níu vào nhau như hai đứa trẻ mồ côi. Chú Albert nói rất ít. Có lẽ chú đã chấp nhận hoàn cảnh. Buổi tối chú vào phòng tôi và đọc to cho tôi nghe. Chú có giọng đọc trầm và sâu.

Một giọng khiến người nghe yên lòng và không còn sợ hãi. Với tôi, chú Albert trở thành bố và mẹ. Chú lấp đầy khoảng trống mà bố mẹ để lại trong tôi. Tôi không biết mình có làm đầy cho chú được cái gì không và nói chung là một điều gì đó.

Khi chú thôi đọc, cả hai chúng tôi chui vào chăn. Chúng tôi ôm lấy nhau thật chặt. Những ngón tay của chúng tôi đan vào nhau. Nếu tôi buồn, chú Albert đặt tay lên bụng tôi, che đi dấu vết của mẹ.

Đôi khi khát khao được yêu chú trỗi lên tôi. Nhưng chưa bao giờ chúng tôi làm điều đó. Bao giờ cũng thế, khi nghĩ đến chuyện này là tôi lại mơ thấy đúng cái giấc mơ ấy. Một con chó nhỏ, lông xù xỏ vào tôi và cắn vào tim tôi. Tôi cố tách nó ra, nhưng rất đau. Tôi ném nó ra xa rồi chạy, nhưng nó lại đuổi kịp tôi. Nhảy lên và cắn những chiếc răng nanh vào người tôi. Và cứ thành một vòng như thế.

Con chó ấy là sự chung thủy. Mà chung thủy còn làm ta đau hơn là phản bội.

Tôi thức dậy, người ướt đầm mồ hôi như tắm. Tôi bật đèn và ngắm nhìn chú Albert ngủ... Giờ đây chú là người gần gũi nhất với tôi trên mặt đất này. Người duy nhất.

Trong những lúc như thế tôi thêm vô cùng một đứa con. Với ai không quan trọng. Đơn giản là tôi muốn có con. Để có thể đêm đêm ngồi bên giường ngắm nó ngủ. Đắp chăn cho nó. Chạm vào chân nó xem có bị lạnh không.

Để được hôn lên trán nó và thầm thì: “Ngủ ngon nhé, con yêu”.

Để biết rằng có ai đó định hướng cho cuộc đời mình, tạo tiết tấu cho cuộc sống.

Để được làm tất cả vì người đó. Một sinh linh nhỏ nhoi. Đơn giản là hiện hữu như thế. Hiện hữu và mang lại ý nghĩa.

Thỉnh thoảng tôi lại khóc. Tôi ngồi trong bếp trong bộ đồ ngủ, vừa uống sữa, ăn điểm tâm vừa

khóc. Vì hình như uống sữa giúp ngủ dễ hơn.

Nếu cả như vậy cũng không kết quả thì tôi đi dạo. Tôi đi lên cầu Poniatovski. Trời mưa, nhưng chẳng hề gì. Tôi thích khi trời khóc cùng tôi.

Tôi nhìn xuống dòng Visoa đen đúa và nghĩ về Skarpa Vislana - về khởi đầu của tôi, về mẹ và bố, về kẻ đê tiện kia. Tôi nghĩ về việc với tôi mọi cái đã kết thúc nhưng mặt khác tôi lại biết rằng tất cả còn đang ở phía trước.

Tôi có thể trèo lên thành cầu và nhảy. Thẳng xuống dòng sông hôi hám và băng giá này. Tôi có thể. Nhưng không phải lúc này. Không phải hôm nay.

Sau đó tôi bình tâm quay về nhà.

Tôi bắt gặp chú Albert trong bếp. Chú ngồi xồm. Uống sữa và ăn điềm tâm.

Vì hình như uống sữa giúp dễ ngủ hơn. Tôi cầm tay chú và chúng tôi đi về giường. Tôi đọc to cho chú nghe mấy đoạn. Chúng tôi tắt đèn và những ngón tay của chúng tôi đan vào nhau. Chúng tôi cần những nghi lễ này để cảm thấy được bình an. Những sợi tóc ướt nước mưa của tôi làm ướt cả đệm. Nước thấm xuống gối và tôi mơ thấy lụt rất to. Nước sông Visoa tràn bờ, làm vỡ đập và ào vào thành phố. Dân tình hoảng sợ gói ghém toàn bộ tài sản của mình rồi trèo lên mái nhà. Tôi với chú Albert trôi trong một chiếc tủ quần áo có gương. Chúng tôi bơi giữa dòng chảy, cứ chốc chốc lại bỏ qua những cột ăngten, ống khói, mái nhà, cột điện báo và những gốc cây trụi nhô lên khỏi mặt nước. Cuối cùng thì cả những thứ đó cũng mất tăm trong dòng xoáy, còn chúng tôi trôi ra biển.

Tôi nhìn thấy mẹ ở đằng xa. Mẹ đứng một mình trên bờ đá. Tươi cười ném vụn bánh mỳ cho lũ hải âu. Tôi la lên: “Mẹ ơi! Mẹ!”, nhưng mẹ không nhìn thấy chúng tôi. Mẹ còn đang mải cho lũ chim ăn.

- Chú Albert nhìn kia, mẹ ở đằng kia kia - tôi gào to.

Sóng dồn lên. Tôi trèo lên nóc tủ để mẹ có thể nhìn thấy chúng tôi.

- Mẹ ơi, mẹ!

Chú Albert nắm tay tôi:

- Cháu bình tĩnh lại đi! Đó chỉ là mơ thôi mà!

- Mẹ ơi! Chú nhìn mà xem, mẹ đang ở đằng kia kia... Trên tảng đá ấy...

- Xìììì...

- Nhưng đúng là mẹ ở đấy mà, chú nhìn thấy không?

- Có - chú Albert vỗ về tôi.

- Vâng... - tôi lầu bầu ngái ngủ. - Chú có nghĩ là sóng lớn sẽ chìm chúng ta không?

- Sóng lớn đã qua rồi. Sẽ không có điều gì tồi tệ đến với chúng ta nữa đâu...

- Sẽ không quay lại chứ?

- Không - chú Albert khẳng định.

Và tôi tin chú. Tôi tin vào từng lời của chú. Chúng tôi nép sát vào nhau. Những ngón tay của chúng tôi đan vào nhau. Chúng tôi phải gắn bó với nhau. Để không còn xảy ra điều gì đáng sợ hơn nữa. Chúng tôi tắt đèn. Và lại chìm vào giấc ngủ...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>